TAC Mezun App

TAC Mezun App

ALUMNI BizLetter ALMA MATER

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği ücretsiz yayınıdır

YIL 2025 - SAYI: 2

www.bizletter.org
www.tac-alumni.org

HOMECOMING

/bombalaki /tacalumni /tarsusamerikan

ALUMNI

BizLetter

ALMA MATER

/bombalaki

/tarsusamerikan

/tacalumni

/bombalaki

TAC Mezun App

TAC Mezun App

TAC Sosyal Medyada

Her Zaman Birlikte

Neden aidat vermeliyim?

TAC
Mezunlar Derneği

Sevgili TAC,

Aidat bağışları Dernek faaliyetlerini yürütebilmemiz için gereken en önemli güç kaynağıdır. Şimdiki ve gelecekteki hizmetlerimizin temel kaynağı aidatlardır.

ALUMNI
BizLetter
ALMA MATER

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC '86
EDİTÖRDEN 6

Bedia Lütfiye Gücüm TAC '94
BAŞKANDAN 8

DERNEK'TEN HABERLER 10

MUTLU HABERLER 18

HOMECOMING 28

MEZUNLARDAN 56

BULUŞMALAR 76

ŞUBELERDEN 80

SON CUMALAR 82

KAMPÜSTEN 86

TAC MEMORIES 92

KAYBETTİKLERİMİZ 94

KAYBETTİKLERİMİZİN ARDINDAN 97

TUĞLA BURSU HABERLERİ 112

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan
Bedia Lütfiye Gücüm TAC '94

Başkan Yardımcısı
Ethem Kuzucu '90

Sayman
Mehmet Yarkın Yılmaz '15

Genel Sekreter
Barış Yıldırım '13

BizLetter
Yayın ve Redaksiyon Ekibi
Erdoğan Kaynak '63
Nihat Taner '68
Doğan Gözde Özgödek '86
Keriman Sarper '89
Defne Ongun Müminoglu '89
Betül Öcal
Nuran Baykal

Tasarım
Recep Güngör
recepgungor2@gmail.com

Dernek İletişim
T: 0 324 241 82 24
M: 0 530 333 83 99
Telefax: 0 324 613 23 10
Caminur Mahallesi 0805 Sokak No: 9
33440 Tarsus-Mersin
www.tac-alumni.org
Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından 4 ayda bir yayımlanır.

Doğan Gözde ÖZGÖDEK TAC ‘86

BİZLETTER SİZİN İÇİN
Sevgili Mezunlarımız

Bizletter’ın bu sayısını hazırlarken, zaman geçişi gibi bir olay yaşadık. TAC Memories köşemizde bir mektup var. 1974’ten... Türk Müdür Baş Yardımcısı Öcal Altanay hocamız, o günkü “BİZ” okul gazetesi editörü Göksan Arman ’74 abimize bir mektup yazmış. Gazetenin o zamanki yayın politikasını beğenmiyor ama statüsünü ve yetkilerini kullanmıyor, çünkü sansüre karşı. Buna karşılık eleştirisini de “BİZ” gazetesine iletiyor. Üslup harika. Aradan geçmiş 51 yıl, 17 Mayıs 2025 Homecoming günü, 1975 mezunları plaket töreninde ve özel davetlileri Öcal Altanay hocamız da sahnede. O sevgili öğretmenleri, 1975 dönemi öğrencilerine, 50. yıl plaketlerini veriyor. Bu sayımızda Homecoming bölümünde 1975 mezunlarının anı yazısını okur ve fotoğrafları incelerken, derginin TAC Memories köşesindeki 51 yıl önceki o yazıyı da okumanızı öneririm.

Her yılın Haziran sayısında Homecoming ağırlıklı yer tutar. 5 ila 70. mezuniyet yıllarını kutlayan TAC’lilerin çok çok özel günüdür. Yazı ve görselleri ile Homecoming keyfini yaşamanızı dilerim. Her yılın Haziran sayısında okul mezuniyet törenlerimiz de önemli yer tutar. Bu sayıda “Kampüsten” bölümünde geleceğimizin ışıklarını göreceksiniz. Hem mezuniyet törenlerini, onlara eşlik eden Dernek Başkanımızı izlemek hem de Avrupa Gençlik Parlamentosu bölge toplantısını TAC’de düzenleyen öğrenci kardeşlerimiz adına Ecrin Erdal’ın ’27 yazısını okumak, sizlere geleceğe dair ışıklar getirebilir.

Dernek Başkanı demişken, bu sayımızda Nisan ayında yapılan TAC Mezunlar Derneği Genel Kurulu sonrası Dernek Başkanlığı’na seçilen Bedia Gücüm ’94 ile yapılan bir röportajı da okuyacaksınız. Bu vesile ile yeni Başkanımıza ve ekibine başarılar diliyoruz.

Mezunlarımızdan gelen katkılar yine harika. Erdoğan Kaynak ’63, Nihat Taner ’68, Refik Kutluer ’74, Alihan Irmakkesen ‘81, Osman Çetin ’96, yaşamın bambaşka yönlerine yolculuğa çıkarıyorlar bizleri. Bizletter, biraz da bu değil midir zaten?

Bu sayıda kaybettiklerimiz ve onlarla ilgili yazılar da yer alıyor. Her zaman kalbimizdeler.

Dernekten haberler, TAC Spor, Son Cumalar, Mutlu Haberler ve diğer klasik köşelerimizle TAC/TALAS dünyasının renkli ve değerli anlarından haberler ve fotoğrafları da sizlere sunmaktan mutluyuz.

Bildiğiniz üzere, dergimiz 2022 yılından bu yana www.bizletter.org adresinden sizlere ulaşırken, aynı anda TAC Mezunlar Derneği web sayfası https://tac-alumni.org/bizletter/ adresinden de okunabiliyor. Dernek sosyal medya hesaplarında da takip edilebilen dergi, her an yanınızdadır.

www.bizletter.org yayındaki sayının platformu iken, https://tac-alumni.org/bizletter/ adresinde 2012 yılından itibaren önceki sayıların da görüntülenmesi mümkün.

Bir sonraki sayımız Ekim 2025 ayında yayında olacak, İnşallah. Güzel ve sağlıklı günlerde görüşmek dileğiyle.

Sevgi ve saygılarımla

BizLetter sizlerden gelecek fotoğraf ve haberleri bekliyor.

betulablatac@gmail.com **nuranbaykal@gmail.com** **tarsusamerikankoleji@gmail.com**

TAC
Mezunlar Derneği

Bedia Lütfiye Gücüm TAC ‘94
BAŞKAN

Var Gücümle Çalışacağıma Söz Veriyorum

Sevgili mezunlarımız, kıymetli abilerim, ablalarım, kardeşlerim ve Tarsus Amerikan Koleji ailesinin tüm fertleri…

Yoğun ve dopdolu bir ilkbaharın ardından, yaz tatili başlamadan önce sizlerle buluşmanın mutluluğunu yaşıyoruz. BizLetter’ın gönülden çalışan harika ekibi, yine keyifle okuyacağınız dopdolu bir sayıyla karşınızda.

Nisan ayında gerçekleştirdiğimiz genel kurulun ardından hiç vakit kaybetmeden Homecoming hazırlıklarına başladık. Tecrübeli bir ekibiz; başımızda her ayrıntıyı titizlikle takip eden Betül Abla ve Gökçe Demirtaş ‘92 gibi liderlerimiz var. Ancak ne kadar deneyimli olsak da 1000’e yakın mezunumuzu kampüste ağırlamak her zaman büyük bir sorumluluk. Davetiyelerden yemek organizasyonuna, müzikten eğlenceye kadar her detayı planlamak hem keyifli hem de biraz ürkütücü. “Ya bir aksilik olursa?” diye son hafta kalbimiz hep pır pır atıyor. Ama cumartesi sabahı kampüsün kapılarından içeri o gülen yüzler girince... Her şey yerini özleme, mutluluğa ve tarifsiz bir birlik duygusuna bırakıyor. Yorgunluk geçiyor, stres unutuluyor. O gün yaş farklarının silindiği, gözlerin kimi zaman yaşlarla, kimi zaman kahkahalarla parladığı bir bayram günü gibi geçiyor.

Homecoming dışında tüm şubelerimizde ve hatta mezunlarımızın olduğu birçok ülke ve şehirde Son Cuma buluşmaları yapılıyor.

Bu ay ayrıca yurt dışı eğitim niyeti olan 11 ve 12. sınıf öğrencilerimiz, genç mezunlarımız ve dernek yöneticilerimiz, birlikte harika bir yurt dışı eğitim oturumunu online yaptılar. Emeği geçen İstanbul Şube ekibi ve başkanı Yusuf ile gençleri toparlama konusunda gerçek bir lider olan Umut Yalnız’a çok teşekkür ediyorum

Haziran ayı, 8. sınıf SEV öğrencileri ve 12. sınıf TAC’liler için hem sınav heyecanı hem mezuniyet coşkusu ile dopdolu. LGS ve YKS sınavlarının ardından kep atmanın gururunu yaşıyorlar. Biz eski mezunlar biliyoruz ki; bu okulda bir aileleri, bu kampüste her zaman dönebilecekleri bir yuvaları var. Rüzgar yelkenlerini nereye götürürse götürsün, TAC onlara her zaman açık bir liman olacak. Güneş yüzlerinden eksik olmasın, yolları daima açık olsun. Ve inanıyorum ki, bu yuva onlara ne kattıysa, onlar da bir gün kendi toplumlarına, kendi çevrelerine sevgiyle, adaletle, umutla geri verecekler.

Uzun yıllardır Dernek gönüllüsüyüm ve iki dönem Adana Şube Başkanlığı görevini yürüttüm. Şimdi ise Mezunlar Derneği Yönetim Kurulu Başkanlığı görevini üstlenmiş bulunuyorum. Bu sorumluluğa layık görülen ilk kadın başkan olmak benim için büyük bir onur. Başta beni bu göreve öneren ve destekleyen değerli Mehmet Başkanıma özel bir teşekkür borçluyum. Benden önce bu camiaya hizmet etmiş tüm büyüklerimin izinden giderek, görevimi en iyi şekilde yerine getirmek için var gücümle çalışacağıma söz veriyorum.

TAC sevgisi ve saygısı ile.

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Genel Kurul Sonuç Bildirimi

Değerli Mezunlarımız,

12 Nisan 2025 tarihinde yapılan TAC Mezunlar Derneği Genel Kurulu sonucunu sizlerle paylaşmak isteriz.
2023-2025 arasında yönetimde görev alarak bizlerden desteklerini esirgemeyen **TAC ‘90 Mehmet Özel** ve tüm üyelerimize emeklerinden dolayı teşekkür ederiz.

2025-2027 dönemi için seçilen ekibin yaptığı görev dağılımı;

Yönetim Kurulu
TAC ‘81Temel Tırak - Üye
TAC ‘88 Mehmet Umut Yalnız - Üye
TAC ‘90 Ethem Kuzucu (Başkan Yardımcısı)
TAC ‘90 Ercan Acımış - Üye
TAC ‘90 Mehmet Özel - Üye
TAC ‘90 Lebibe Aytekin - Üye
TAC ‘92 Kemal Uslu - Üye
TAC ‘94 Bedia Lütfiye Gücüm (Başkan)
TAC ‘94 Baykal Bayır - Üye
TAC ‘00 İlter Baykam - Üye
TAC ‘04 Selin Tümen - Üye
TAC ‘12 Sena Kıral - Üye
TAC ‘13 Barış Yıldırım (Sekreter)
TAC ‘15 Mehmet Yarkın Yılmaz (Sayman)

Denetleme Kurulu
TAC ‘66 Ali Açan
TAC ‘72 İbrahim Orhon
TAC ‘74 Kemal Tarım
TAC ‘82 Kazım Apa
TAC ‘94 Müge Selim
TAC ‘12 Arda Çataklı

Çalışma Grupları ve Gönüllüler
TAC ‘77 Şemi Kurdak
TAC ‘80 Mehmet Boro
TAC ‘82 Mustafa Özünlü
TAC ‘84 Ali Naci Gülalp
TAC ‘84 Ercan Akarpınar
TAC ‘86 Doğan Gözde Özgödek
TAC ‘89 Özgür Yaycıoğlu
TAC ‘99 İsmail Çetin
TAC ‘02 Oral Canbolat
TAC ‘08 Bengü Mis

Onur Kurulu
TAC ‘56 Tuncer Erzin
TAC ‘61 Metin Atamer
TAC ‘63 Akar Burduroğlu
TAC ‘63 Erdoğan Kaynak
TAC ‘67 Hayrettin Ergun
TAC ‘67 Necdet Özcan
TAC ‘68 Emin Çulhacı
TAC ‘68 Nihat Taner
TAC ‘70 Ahmet Hamdi Demirel
TAC ‘72 Atahan Çukurova
TAC ‘75 Necati Güler
TAC ‘78 Ali Cerrahoğlu
TAC ‘79 İsmail Gürleyik
TAC ‘83 Aydın Ramazan Dincer

TAC Mezunlar Derneği merkez yönetimin ilk kadın başkanı olan **TAC ‘94 Bedia Lütfiye** Gücüm ve ekibine verimli bir dönem dileriz.
Yeni yönetimimiz hayırlı olsun.
Saygı ve Sevgilerimizle,

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği

TAC Mezunlar Derneği
DÖNEM TEMSİLCİLERİ MECLİSİ

27 Mart 2025 tarihli toplantısı

TAC Mezunlar Derneği'nin Dönem Temsilcileri Meclisi 2025 yılı ilk toplantısı, 27.03.2025 tarihinde ve dijital ortamda gerçekleşti.

1956'dan, 2024 yılına kadar geniş bir yelpazede mezun temsilcimizin katıldığı toplantıda Dernek yönetimi ve temsilcilerimiz fikir alışverişinde bulundular.

Toplantıyı bu kez Aydın Ramazan Dinçer '83 yönetti. İki yeni dönem mezunumuz Arman Bayboğan '20 ve Selin Seçen Demir '18 tutanak yazmanı olarak toplantıda görev yaptı.

Genellikle 6 ayda bir yapılan Dönem Temsilcileri Meclisi toplantımız, bu kez bir öncekinden yaklaşık 3 ay sonra gerçekleşti. Bunun temel nedeni, yaklaşan Dernek Genel Kurulu öncesinde mezunlarımız ile fikir alışverişi yapılması idi. Dernek yönetimi ve dönem temsilcisi mezunlarımız, Dernek ve genel kurul hakkında görüş ve önerilerini sundu.

Başkan Mehmet Özel '90 tarafından 2024 yılı Aralık ayı, yani önceki Dönem Temsilcileri Meclisi toplantısından bu yana gerçekleşen dernek faaliyetleri aktarıldı. Derneğin temel gelir kaynağı aidat/aidiyet konusunda 2025 hedefleri ve toplantı anına kadar yaşanan gerçekleşme hakkında bilgi verildi. Faaliyetler konusunda söz isteyenlerin dilek, görüş ve önerileri alındı. Toplantının resmi bölümü klasik şekilde sona erdi ve mavra safhasına geçildi. TAC'li yüzyüze ya da dijital tüm ortamlarda mavrasız yapamıyor.

Dönem Temsilcileri Mecilisimiz, Dernek Tüzüğü'nde yeri olan resmi danışma organımız. Dönemlerin tamamen kendi içlerinde seçtikleri temsilci mezunlarımızdan oluşuyor. TAC Mezunlar Derneği olarak iç demokrasisi ve katılımcılığının somut bir örneği olan Dönem Temsilcileri Meclisi toplantılarına katılan dönem temsilcilerimize çok teşekkür ederiz. Bu toplantıda katılım da oldukça güçlü idi. Nice toplantılarda bir arada olmak dileğiyle.

TAC Mezunlar Derneği

TAC Ruhuyla Büyümek

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği Başkanı **TAC ‘94 Bedia Lütfiye Gücüm** ile TAC geçmişini, dernek çalışmalarını ve hayallerini konuştuk.

Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

1976 doğumluyum, Adana’da dünyaya geldim. İlkokulu Adana’da tamamladıktan sonra ortaokul ve lise eğitimimi Tarsus Amerikan Koleji’nde (TAC) aldım. İki çocuk annesiyim. Asıl mesleğim iç mimarlık ancak şu anda aile mesleği olan çiftçilikle ilgileniyorum. Ayrıca *“topraktan tabağa”* konseptiyle kurduğum bir restoran işletiyorum.

TAC ile tanışmanız nasıl gerçekleşti?

TAC’nin adını ilk kez ilkokulda sınava hazırlık sürecinde duydum. Ailemde doğrudan bir TAC mezunu olmasa da en yakın aile dostlarımızın çoğu bu okuldan mezundu. Sınav süreci yaklaşınca TAC’ye başvurmam gündeme geldi. Annemle babam, okulun uzaklığı nedeniyle başlangıçta kararsızlardı; ancak öğretmenimin ve aile dostlarımızın desteğiyle karar verildi ve ben TAC sınavına girdim. Benden bir yıl önce teyzemin oğlu, ardından da ben bu ailenin bir parçası olduk.

Okula başladığımda TAC’nin sadece bir eğitim kurumu değil, çok daha büyük bir camia olduğunu kısa sürede fark ettim. Daha ortaokul yıllarımda, burada öğrenciler arasındaki bağın çok güçlü olduğunu, bu okulun mezunlarının birbirlerini bir aile gibi gördüğünü hissetmeye başladım. Üniversite eğitimi ve uzun yıllar İstanbul’da yaşadıktan sonra, oğlumun da bu ailenin bir parçası olabilmesi için Adana’ya geri döndüm. İnşallah oğlum 2029, kızım da 2040 mezunu olacak.

Hem öğrenci hem veli hem de Mezunlar Derneği Başkanı olarak TAC’ye farklı pencerelerden bakma şansınız olmuş. Bu süreçleri nasıl değerlendiriyorsunuz? Aile fertlerinizin okul ile ilişkisi var mı?

Öğrencilik yıllarım adil, barışçıl, sporla iç içe, öğretmenlerimizin bizleri birer aile üyesi gibi sahiplendiği çok keyifli bir dönemdi. Tarsus yıllarım, hayatımın en güzel yılları arasında yer alıyor. TAC’den mezun olduktan sonra, arkadaşlıktan öte çok büyük bir ailenin parçası olduğumu anladım. Çocuklarımın da bir gün bu güveni ve aidiyeti hissedebileceğini düşünmek beni çok mutlu ediyor. Üniversite sonrası hayata atıldığımızda, benzer yollardan geçmiş, benzer değerleri taşıyan insanlara yakın olma ihtiyacı hissediyoruz. Bu bağ, mezuniyetin yıllar sonrasında bile güçlü şekilde devam ediyor.

Adana’ya döndüğümde mezunlar derneği toplantılarına katılmaya başladım, ardından yönetime girdim. İki dönem Adana Şube Başkanlığı yaptım. Yeni mezunlardan 65. yıl mezunlarına kadar herkesin gönülden katkı sağladığı bu büyük yapının yeni dönem başkanlığını ilk kadın başkan olarak üstlenmek benim için büyük bir onur.

Mezunlar Derneği ile yolculuğunuz nasıl başladı?

TAC mezunlarıyla olan bağım çocukluğumdan beri vardı. Mezun olduktan sonra, sadece bir okuldan değil; güçlü ve destekleyici bir aileden mezun olduğumu hissettim. Üniversite sonrası hayata adım attığımda, hem özel hem de profesyonel anlamda mezunlarımızın rehberliğiyle birçok zorluğun üstesinden geldim.

Adana’ya döndüğümde aktif olarak dernek çalışmalarına katıldım. O süreçte, TAC mezunlarının toplum içindeki etkisini ve sorumluluğunu daha net gördüm. Önümüzdeki dönemde, mezunlarımız arasındaki dayanışmayı ve iletişimi artırmayı, ulaşılamayan mezunlara ulaşarak TAC ağını hem yurtiçinde hem de yurtdışında büyütmeyi hedefliyoruz. TAC kimliğinin, üretken ve paylaşımcı bireyler yetiştirme konusundaki öneminin yalnızca mezunlarımız değil, toplumun her kesimi tarafından fark edilmesini istiyoruz.

Mezunlar Derneği’nde yürüttüğünüz projeler ve hedefleriniz neler?

Mehmet Başkan döneminde başlattığımız dijitalleşme adımlarını daha da ileri taşıyarak, Mezunlar Derneğimizi Türkiye’nin en etkin sivil toplum kuruluşlarından biri haline getirmeyi hedefliyoruz. Şu anda kullandığımız mezun uygulamasını genişleterek; içinde insan kaynakları ağı, sağlık platformu, emlak/alım satım servisi, duyuru-reklam bölümü ve danışmanlık hizmeti gibi modüller barındıran kapsamlı bir TAC platformuna dönüştürmeyi planlıyoruz.

Bunların yanı sıra, *“Üçüncü Bahar”*, *“Bir Tuğla da Sen Koy”*, *“Bizletter”* gibi projelerimiz devam ediyor. Spor kulübümüze destek sağlamayı da önemsiyoruz. Ayrıca Adana’da *“The Club”* projesi hayalimizi de yaşama geçirmek için çalışıyoruz.

Genç mezunlara ya da mezun adaylarına önerileriniz nelerdir?

Mezun olmadan önce bile bu büyük camiayla tanışmalarını, üniversite ve meslek seçimlerinde bizlerden destek almalarını tavsiye ediyorum. Mezun olduktan sonra da bu güçlü yapının rehberliğine açık olmaları, aramıza katılmaları çok değerli.

Bu camiayla vakit geçirsinler, ilişkiler kursunlar ve TAC’nin onlara sunduğu olanaklardan faydalansınlar. Zamanla, kendilerine sunulan bu destekleri unutmayıp yeni mezunlara aynı şekilde el uzatmaları, bu kültürün yaşaması açısından çok önemli. TAC, bireylerini topluma faydalı dünya vatandaşları olarak yetiştirmeye çalışır. Sahip oldukları bu temelin kıymetini bilerek, adil, çalışkan ve sorumluluk sahibi bireyler olarak yaşadıkları çevreye katkı sunmalarını diliyorum.

TAC Mezunlarından Öğrenci Kardeşlerine Yol Gösteren Buluşma: Yurtdışı Üniversiteleri Bilgilendirme Oturumu

17 Haziran 2025 Salı akşamı artık Mezunlar Derneğimizin geleneksel bir etkinliği haline gelen yurt dışında bulunan üniversiteler hakkında bilgilendirme oturumunda TAC ’02 Yusuf Erkmen moderatörlüğünde ve TAC ’88 Umut Yalnız koordinatörlüğünde online olarak bir araya geldik. Öğrenci, öğretmen, mezun ve velilerden oluşan yaklaşık 100 kişinin katılımı ile 3 saati bulan son derece bilgilendirici ve verimli bir oturum gerçekleştirdik.

Bu sene okulumuzdan mezun olarak öğrenci kardeşlerimiz, düzenlemiş olduğumuz bilgilendirme oturumu sayesinde tercih ettiği ya da tercih etmeyi düşündüğü yurt dışı üniversiteleri hakkında halihazırda o üniversitelerde okuyan ya da mezun olmuş abi ve ablalarından deneyimlerini ve önerilerini dinlediler. Etkinlikte, halihazırda yurtdışında üniversite eğitimlerini sürdüren veya mezun olmuş TAC’liler, kendi üniversiteleri hakkında detaylı bilgiler vererek tercih sürecinde olan öğrencilere rehberlik etti. Oturumda Almanya, Fransa, Hollanda, İtalya, Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere, Finlandiya ve Belçika’da eğitim alan mezunlarımız; okulların kabul süreçleri, kampüs hayatı, akademik beklentiler, burs ve yurt imkanları, sosyal yaşam ve mezuniyet sonrası olanaklar gibi birçok konuda deneyimlerini samimiyetle paylaştılar. Oturuma katılan ve çocukları yurt dışını hedefleyen 10. 11. ve 12. sınıf velilerimiz de son derece aktif bir katılım sergilediler.

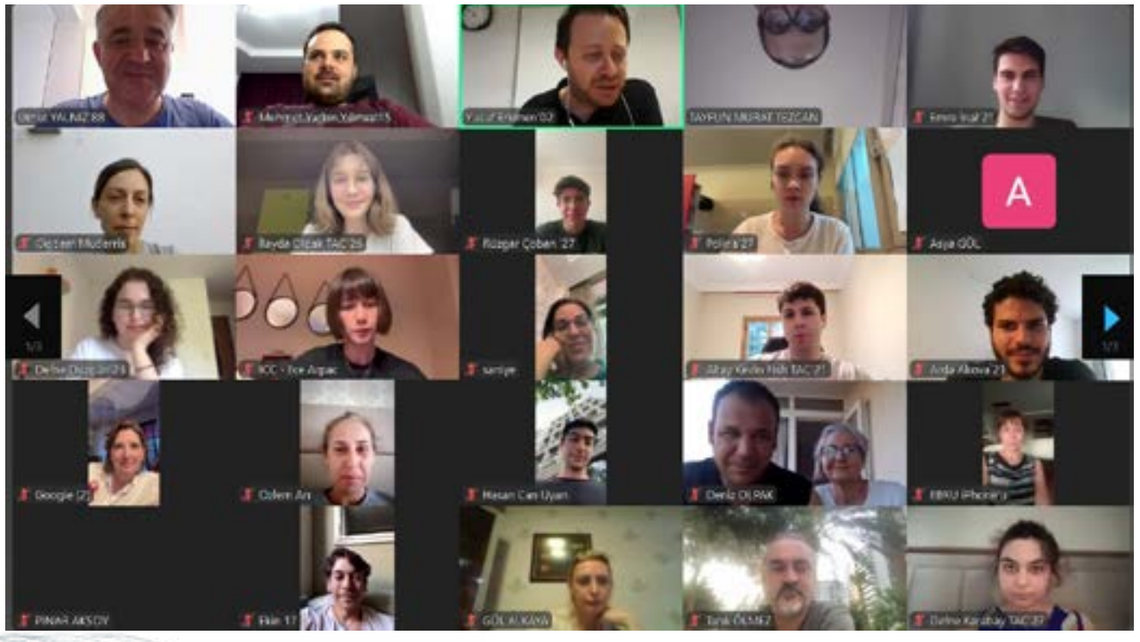

Etkinliğe katılan TAC öğrencileri ve velilerimiz merak ettikleri soruları doğrudan mezunlara yöneltme fırsatı bularak ilk elden bilgi alma ayrıcalığını yaşadılar. Mezunlarımız ile öğrencilerimiz arasında kurulan bu köprü, TAC ruhunun kuşaklar arasında nasıl güçlü bir şekilde aktarıldığını bir kez daha gözler önüne serdi.

TAC Mezunlar Derneği olarak, öğrencilerimizin geleceklerini planlama sürecinde yanlarında olmayı ve mezunlarımızın bilgi birikimini genç kuşaklara aktarmayı sürdüreceğiz. Eğitim hayatlarının kritik bir döneminde olan kardeşlerimize ışık tutan tüm mezunlarımıza, okulumuzun yurt dışı danışmanlarına ve velilerimize en içten teşekkürlerimizi sunarız.

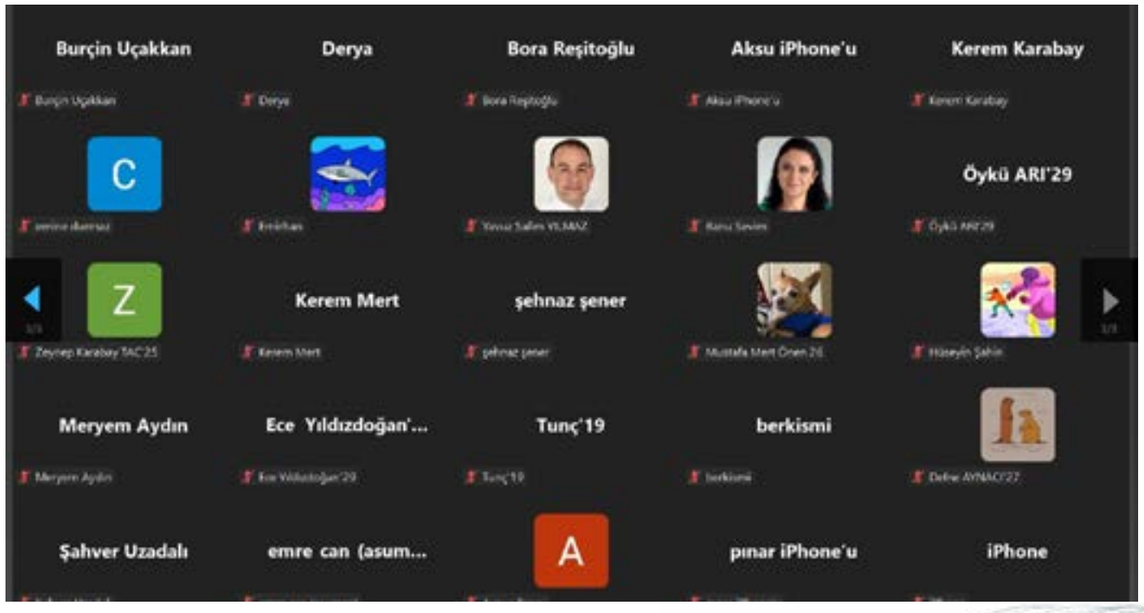

TAC ‘92 Aylin Yardım, Bolsha isimli markasıyla özelleştirilmiş ürünler ve kendi markası altında çıkarttığı ürünleri sunduğu mağazasını açtı.

Aşağıdaki linklerden mezunumuzun ürünlerine ulaşabilirsiniz.

https://www.instagram.com/atelierbolsha/
https://ty.gl/rkjy4ns5yhkn0

Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

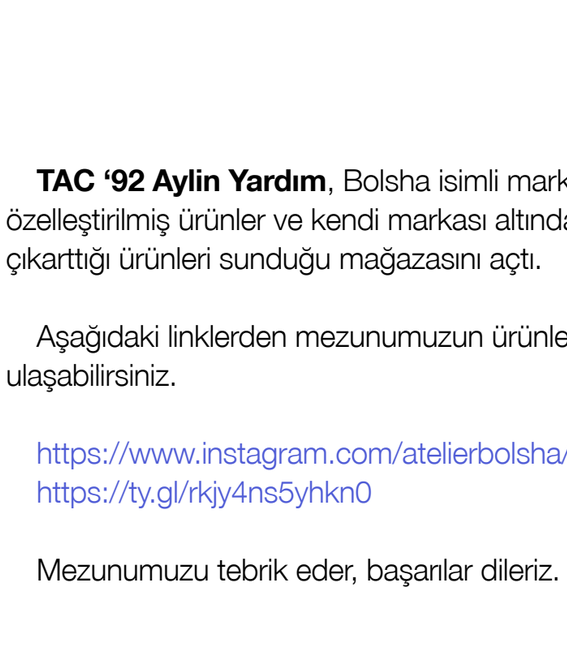

TAC ’91 Prof. Dr. Hakkı Sunay, Nişantaşı Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesi Dekanı olarak göreve başlamıştır.

Tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC ’03 Fatma Collins, Inc. dergisinin Amerika’daki en iyi kadın girişimcileri listesine seçildi.

https://www.inc.com/profile/fatma-collins

Aynı zamanda 2020 yılında kurduğu Ten Little isimli şirketi, Amerika’da en hızlı büyüyen şirketler arasında yerini aldı.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

TAC ‘85 Dr. M. Kutlu Saygılı’ya Adana Tabibler Odası’nın düzenlediği törende meslekte 30. yıl plaketi verildi.

Tebrik eder, sağlıklı ve mutlu nice güzel yıllar dileriz.

TAC ’90 Prof. Dr. Egemen Eroğlu’nun, Gölgenin Mektupları-Kıbrıs’ın Özgürlük Yolu isimli kitabı yayınlandı.

Mezunumuz kitabıyla Kıbrıs konusunda yaptığı araştırmaları ve verdiği konferansları bir roman kurgusu içerisine yerleştirerek akıcı bir dille okuyucuyla buluşturuyor.

Tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

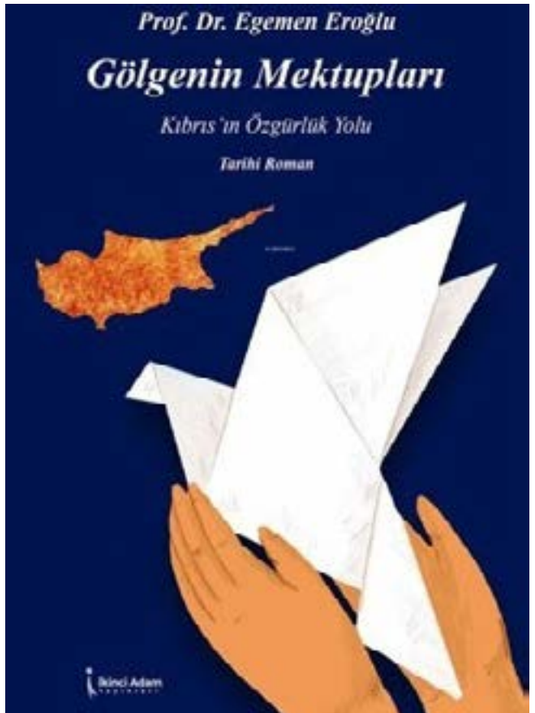

TAC ’85 Müslüm Doğru, Tüm Süt, Et Damızlık Sığır Yetiştiricileri Derneği (TÜSEDAD) Başkanlığı görevine seçilmiştir.

Detaylar için;
https://www.5ocakgazetesi.com/haber/24522224/sencer-solakoglu-gorevi-birakti-tusedad-baskanligina-adanali-muslum-dogru-secildi

Mezunumuzu tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC ’81 Genel Cerrahi Uzmanı ve Sağlık Yöneticisi **Op. Dr. Murat Molu,** Başkent Üniversitesi Kurucu Rektörü Prof.Dr. Mehmet Haberal tarafından “Rektör Danışmanlığı” görevine atanmıştır.

KanalB’deki “Başkent Durağı” programı ve Bütün Dünya Dergisi “Durak” köşesindeki yazılarına da devam edecek olan mezunumuzu tebrik eder, yeni görevinde başarılar dileriz.

TAC ’04 Doruk Doruk’tan yeni bir restoran haberini sizlerle paylaşmak isteriz.

5 senedir Maslak Oto Sanayi’de Kaburgacı Cabbar olarak hizmet veren mezunumuz, Les Ottomans otelinin yanına Kaburgacı Cabbar Ocakbaşı’nı açmıştır.

Kaburgacı Cabbar Ocakbaşı
Muallim Naci Cd. No:74
Kuruçeşme/Beşiktaş/İST
0532 631 1958

Tüm mezunları yeni restoranına davet eden mezunumuzu tebrik eder, bol kazançlar dileriz.

TAC ’87 Önder Kaplancık, Zorlu Holding’de “CIO - Chief Information Officer” olarak görevine başlamıştır.

Mezunumuzu tebrik eder, başarılı ve mutlu günler dileriz.

TAC ‘83 Dr. Yasemin Erdoğan ile **TAC ‘17 kızı Buse Erdoğan’ın,** Tiramisu Butik Pasta&Bakery ismini verdikleri mekanları Mersin’de açıldı.

Mezunlarımıza hayırlı olsun dileklerimizi iletir, bol kazançlar ve mutlu günler dileriz.

TAC ‘92 Nazmiye Sabuncuoğlu’ndan ikinci mağaza - NANU Caddebostan

Birlikte büyüdüğü, hayal kurduğu günlerden ilhamla kurduğu NANU’nun yine kendi konseptinde (bebek, çocuk ve gençlere özel tasarımlar) ikinci mağazasını Caddebostan Plaj Yolu’nda açtı.

Adres: Caddebostan Plaj Yolu, Arda Apt. No: 23 - İstanbul

Mezunumuzu tebrik eder, yeni mağazasında bereketli ve mutlu günler dileriz.

TAC ’84 Mehmet Tevfik Nane’yi “Size Anlatacaklarım Var” isimli kitabının söyleşi ve imza etkinliğinde mezunlarımız yalnız bırakmadı.

Tebrik eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

TAC ’95 Alper Tanyer, Özak Global Holding bünyesinde Chief Marketing and Corporate Communications Officer olmuştur.

Mezunumuzu tebrik eder, yeni görevinde başarılar dileriz.

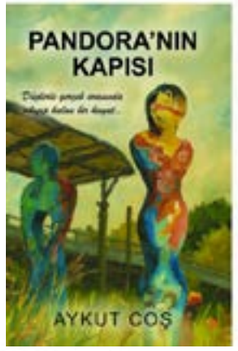

TAC ’85 Aykut Coş’un “Pandora’nın Kapısı” ismini verdiği kitabı yayınlandı.

www.pandoraninkapisi.com ve internet satış noktalarından ulaşabilirsiniz.

Mezunumuzu tebrik eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

1996 mezunumuz Kerem Kavrar, Ocean Network Express Turkiye bünyesinde Türkiye Operasyon Direktörü olmuştur.

Mezunumuzu tebrik eder, yeni görevinde başarılar dileriz.

Torino’da TAC Buluşması

TAC ’82 Cem Özyağmurlu’nun oğlu ve **TAC ’87 Murat Özyağmurlu’nun** yeğeni Can ve eşi Laure’nin İtalya Torino’daki düğününde mezunlarımız bir araya geldi.

Fotoğraftakiler;
Ozan Tanyü, Murat Özyağmurlu ‘87, Mehmet Saraçoğlu ‘88, Clemente Apollonj Ghetti, Gürkan Volkan ‘82, Selim Benyeş ‘82, Mehmet Uyar ‘82, Cem Özyağmurlu ‘82, Oğuz Karayeğen.

Tebrik eder, mutluluklar dileriz.

eia

1997 mezunumuz Prof. Dr. Cahit Birdir, Heidelberg Üniversitesi Tıp Fakültesi Perinatoloji ve Doğum Anabilim Dalı Direktörlügü görevine atanmıştır. Mezunumuzu tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

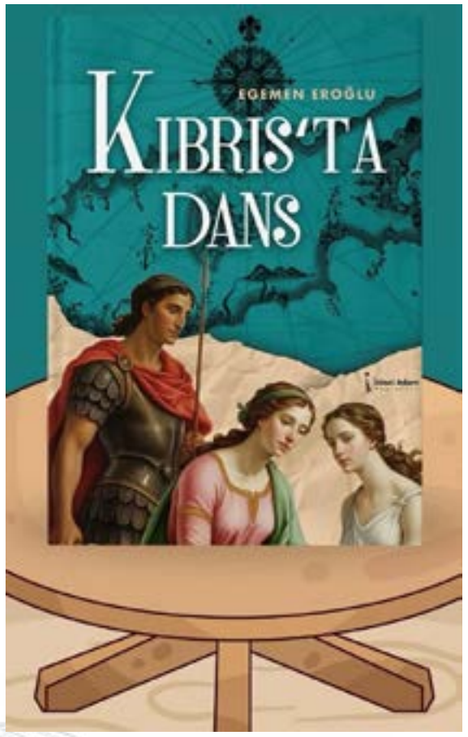

1990 mezunumuz Prof. Dr. Egemen Eroğlu'nun okuyanları tarih ve mitolojiye yolculuk yaptıracak olan yeni kitabı Kıbrıs'ta Dans kitapçılarda yerini aldı.

Mezunumuzu tebrik eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

1974 mezunumuz Prof. Dr. Mehmet Zihni Sungur'un yeni kitabı Ruh Hassası kitapçılarda yerini aldı. Kitapta çoğu İnsanın sevilmek için yaşadığı bir dünyada sevebilmenin önemini vurgulanmaktadır.

Mezunumuzu tebrik eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

TAC '89 Serkan Solmazer'den Güzel Bir Haber

1989 mezunumuz Serkan Solmazer Diageo Polonya'ya Genel Müdür olarak atanmıştır.

01 Ekim 2025 itibariyle Varşova'da görevine başlayacaktır.

Tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

HOMECOMING

HOMECOMING

Homecoming videosu için tıklayın

https://www.youtube.com/live/qEfw8STb-3vI?si=609-cpT0UtseUtTe

50. YIL

HOMECOMING 2025'İN ALTIN MEZUNLARI

"True Friendship withstands time, distance and silence" – Isabelle Allende

Yazan: Necati Güler '75

11 Eylül 1968 günü ilk defa okula adımımızı atmış, Friendship Binası'nın o zamanki halinin, karşıdan bakıldığında sol tarafındaki yatakhanede, okuldaki ilk gecemizi geçirmiştik. O yıllarda, okulumuz perşembeleri açılır; perşembe ve cuma günleri, tatilden dönüşün rahatlığıyla, okula alışmaya çalışırdık. Pazartesi de okul yılı başlardı.

Şimdiyse bambaşka bir heyecanla toplanmıştık. Mezun oluşumuzun üstünden tam elli yıl geçmişti. Artık ALTIN MEZUNLAR olmuştuk. Okuldaki ilk yıllarımda, mezuniyet törenlerine "COMMENCEMENT" dendiğini duymuştum. O ilk birkaç yıl, "commencement" kelimesinin mezuniyet veya bitiş anlamında olduğunu zannediyordum. Sonra öğrendim ki "commencement" aslında "başlangıç" demekti. Okuldan mezun olunca, doğrudan hayata başlamaya hazırdık. TAC ailesinin bir ferdi olarak, hepimiz hayata atılmaya ve başarılı olmaya, tutkularımızı yerine getirmeye hazırdık…

Aradan geçen tam tamına elli yıl içinde, maalesef sekiz kardeşimizi toprağa verdik: Bora Aktan, Orhan Akyürek, Ahmet Erk, Mehmet Erk, Akif Gürlek, Nejat Köylüoğlu, Celal Öğretmengil, Murat Yörüng… Son yıllarda çoğumuz emekli olup, bir köşeye çekilirken; bazılarımız, hala hayatın günlük koşuşturmasını, farklı noktalardan yakalamaya çalışıyoruz… Son birkaç yıldır da her geçen gün büyüyen bir heyecanla, 17 Mayıs 2025 toplantısını bekler olmuştuk. Son beş-altı yıl içinde, Mayıs'taki "Homecoming" dışında, Eylül ayında Sarıgerme'de İbrahim Merze'nin oteli Sevgi'de de toplanır olmuştuk. 2024 Eylül ayında, Mayıs'ın hazırlıkları sebebiyle, Tarsus'ta yaptık. Bu toplantıya, benim 6 numaralı formamın Nejat Güngör Spor Salonu'na asılması törenine katılmak için oğullarım Muratcan ve Sinan da katılmıştı. Burada sınıfın geri kalanıyla onlar da kaynaşınca, Mayıs'taki "altın toplantımıza" çocuklarımızı da çağıralım diye kararlaştırdık. Ne de güzel yapmışız!!!

2024'ün Kasım ayından itibaren, Hakan Mutlutürk, Kubilay Keçelioğlu ve Can Piyale ile çok sık yazışarak, arada bir konuşarak hazırlıklara başladık. Adana, Mersin ve Tarsus'tan katılacaklar, zaten günübirlik geleceklerdi. Serdar Akçalı, çocuklarımızla konuşup, kendi aralarında bir grup oluşturmuş. Bu arada, Hakan da bölge dışından geleceklerin kalacağı şekilde, Elif Hatun Konağı'nın 12 odasını ayarladı. Diğer mezunlar ve çocuklar için de Burhanoğlu Konağı'nda yer ayırtıldı. Son dakikada gelmeye karar verenler ise ancak yeni açılan Wyndham St. Paul Otel'de yer bulabildiler.

30 ve 40. yılları kutlarken Mersin ve Adana'yı merkez seçmiştik; ama bu sefer, hep beraber ve Tarsus'ta olmak istiyorduk. Uzun müzakereler sonrasında, Serdar'ın genlerinden gelen diplomasi yeteneğiyle, yemeği Elif Hatun Konağı'nın bahçesinde, yalnız bize ayrılmış bir bölümde yapmayı kararlaştırdık. Hakan'ın hazırladığı menü ve oturma düzeniyle de mavraya hazırdık.

Plaketleri kimin elinden alacağımız konusundaysa, sınıfa bir sürpriz yapmaya karar verdik. Okulumuzda İbrahim Akış hocamızın emekliye ayrılmasından sonra, Türk Müdürlük yapan N. Öcal Altanay'ı davet ettik. Kendisiyle irtibata geçerek, 17 Mayıs'ta Tarsus'a gelip, töreni ve yemeği beraber geçireceğimiz bir plan yaptık.

Soldan sağa: (En alt sıra) Haldun Çatıkkaş**, Öcal Hoca, Mehmet Kocabaşa, Engin Akış,**
(İkinci sıra) Alev Dikici, Yalçın Bürkev, Salim Erdem, Necati Güler, İbrahim Merze, Yurdal Doğanlar, Cem Turan
(Üçüncü sıra) Yavuz Sökün, Cem Uysal, Serdar Akçalı, Sait Tosyalı, Mahmut Gök, Ferhun Tuna, Fatih Görman
(Dördüncü sıra) Erdal Akdoğan, Fikret Bulut, Yakup Ersoy, Alper Güngör
(Beşinci Sıra) Edip Nur İnal, Alırıza Ersoy

Bu arada, o gün giyeceğimiz kıyafet konusunda da Bikem ve Gülden hocalarımızın yöneticiliğini yaptıkları öğrenci kulüplerimizden de destek aldık. Hazırlık sınıfı öğrencimiz sevgili Göksu kardeşimizin çalışmalarından birinde karar kıldık. Hakan'ın bulduğu ve önerdiği, yukarıda başlığın altındaki yazı bizi çok etkiledi ve aynen bizi tarif ediyordu. Ne kadar uzun zamandır görüşmesek de ne kadar birbirimizden uzak da yaşasak da hatta ne kadar uzun zamandır birbirimizin sesini duymamış olsak da gerçek arkadaştık. Hatta Edip Nur İnal, Ahmet Kodanaz ve Can Piyale, taa Batı Yarıküre'den, bu toplantı için Tarsus'a gelmişlerdi. Sağlık ve ailevi sebeplerden dolayı aramızda olamayan bazı arkadaşlarımız, maalesef gelemediler ama onların da ruhen bizlerle beraber olduklarına inanıyoruz.

Saat 15.00'te Plaket Töreni için Talas Oditoryum'da yerimizi alırken, Ali Zallak '68 ağabeyimiz de bizlerle beraberdi. Sıra bize geldiğinde, sahnedeki yerimizi aldık. Sevgili Jale ve Öcal hocalarımız bize plaketlerimizi verdiler. O an nasıl da gururluyduk, nasıl da mutluyduk, anlatacak kelime bulamıyorum! Plaketlerin takdimi bitince, biz de Öcal hocamıza bir "teşekkür plaketi" takdim ettik. Tam o sırada, Tuncay Sergen '70 ağabeyimiz, bizim sınıfla ilgili görüşlerini bütün katılımcılarla paylaştı: "Benim gözümde, 'en Tarsus'lu' olan sınıfsınız. Arkadaşlık bağınız kıskanılır. 50 yıl sonra bu sağlamlık az bulunur" dedi. Övgü dolu bu ifadeleri bir ağabeyimizden duymak, bizleri çok mutlu etti, çok gururlandırdı. Bizi gururlandıran bir konu daha vardı. TAC'nin iki yıldır müdürlüğünü yapan Erkan Gültekin

hocamızın da gün ve tören boyunca bizim giydiğimiz polo yakayı giymesi bizi hem mutlu etti hem de gururlandırdı. Plaket törenimizde bulunan herkese sonsuz teşekkürlerimizle…

Sahnede, hocalarımız ve çocuklarımızla beraber fotoğrafları çektirdikten sonra, mavralarımıza yemekte devam etmek üzere okuldan ayrılıp, yemeğe geçtik. Önümüzdeki yıllarda, tekrar görüşebilmek dileğiyle, saygı, sevgi ve selamlarımızla!

35. YIL

’90 döneminin yazıları kaleme alınırken, bu yıl Homecoming’e de katılan dönem arkadaşımız Levent Erdoğan’ın vefat haberi geldi, tüm dönemi yasa boğdu.

“Yaşamın ortasında ölümle çevriliyiz.” En azından bu yüzden, nefes aldığımız sürece, yaşamın hakkını elimizden gelen en iyi şekilde vermeye gayret edeceğiz.

TAC ’90

İYİ Kİ...

Mezun olduktan sonra okulun kapısından her girdiğimde içimi o çocuksu neşe ve aynı zamanda tatlı bir huzur kaplar. Sanki bildiğimiz dünya durur ve zaman bana iltimas geçer; yüzümde bir gülümseme ile okul günlerimize giderim. Her seferinde Stickler’a bir selam veririm, az inip çıkmadık o merdivenleri, az sahne tozu yutmadık auditorium’unda... İyi ki derim, iyi ki bu okulda okudum.

Bu sene 17 Mayıs’ta 90 mezunları olarak rekor sayılabilecek bir sayıyla 35. yılımızı kutladık. Bir fincan kahvenin 40 yıl hatırı var derler ya, ne şanslıyız ki dostluğumuz 40 yılı devirdi.

Çocukken, beraber büyürken kurduğumuz arkadaşlıklar saf, içten ve gerçek ve yıllara meydan okurcasına aynı içtenlikte, saflıkta ve gerçeklikte sürüyor, hatta daha bir lezzetlenmiş. Bu homecoming’de bunu daha net hissettim. İyi ki buna sahibiz. Bu sene iyi ki’lerim çok...

Cuma günü Namrun’da Dağ Oteli’nde dönem olarak geçirdiğimiz çook eğlenceli, kah duygusal (evet kendimizi bir an tekrar lise basketbol sahasında yerde çember olmuş şarkı söylerken bulduk) akşamdan, Cumartesi günü yeni auditorium’da plaket töreninde 75-80-85 dönemi abilerimize ve 95 dönemi kardeşlerimize coşkuyla tezahürat yaptığımız anlara kadar, hepsi ayrı kıymetli, hatırlanası, bize has anılar... 35. yıl sertifikamızı alırken sahneye nasıl dans ederek gelmişiz, sahneyi nasıl da doldurmuşuz, nasıl da kalabalığız, insan o an o coşkuyla anlamıyor belki ama

resimlere ve videolara bakarken o sevinci, o mutluluğu, o gururu tekrar tekrar yaşıyor. İyi ki ya iyi ki...

Bu güzel hafta sonunu mümkün kılan, organize eden, ufacık ayrıntılara bile dikkat eden tüm Homecoming ekibine – abilerime, ablalarıma, kardeşlerime ve dönem arkadaşlarıma- gönülden teşekkür ediyorum. Çook şanslıyız...

40. yılımızı sağlıkla, neşeyle, daha da kalabalık halde kutlamak nasip olsun!

Kalplerimizde bu kez aramızdan zamansız ayrılan Sermet Arpaç, Korkut Güllüoğlu, Murat Akray ve Hakan Palamut ile beraber geçtiğimiz Pazar günü kaybettiğimiz Levent Erdoğan da olacak. İyi ki gelmişsin ve iyi ki 35. yılımızı beraber kutlamışız Levent!

Tüm TAC ailesinin "iyi ki" lerinin her gün çoğalması dileklerimle kocaman sevgiler güzel ailem!

Semiha Sevin Öztürk '90

TAC RUHU BU İŞTE

Sevgili büyüklerim, küçüklerim ve dönem arkadaşlarım, herkese merhaba!

17 Mayıs'ta düzenlenen Homecoming'e 35. yılımızı kutlamak için katıldım. Dile kolay tam 35 yıl sonra birçok arkadaşımı yeniden görmek muazzam bir duyguydu. Okula götürmek için ayarlanan minibüse bindiğimde sanki 35 yıl önceye dönmüştüm. Zaman durmuş ve ben o koca seneler sonra değil de mezun olduğumuzun ertesi günüymüş gibi bir coşku ve sıcaklık yaşadım. Hep söylenen ama kelimelere dökülemeyen TAC ruhu bu işte!!

Tüm arkadaşlarımla kucaklaştım ve 35 yılın boşluğunu beraber sohbetlerle, mavralarla içten gülmelerimizle doldurdum. Mustafa Nacar, Nurcihan Doğru hocalarımı gördüm, hatta Ali Sofu hocamla karşılıklı göbek attık. Okulum belki eski okulum değildi, çok şeyi değişmiş bulmama rağmen o büyüleyici Stickler'ımız hala o görkemiyle ayakta bizi karşılıyordu. Sertifikalarımızı aldık ve stickler binamızın önünde toplu bombalaki çektik. Anlatılmaz yaşanır türden bir gün yaşadım ve yaşadık. Homecoming ekibinde emeği geçen herkese gönülden kucak dolusu teşekkürlerimi iletiyorum. Geriye dönüp hatırlamak istediğimde bu güzel günün anısına ket vuran, Levent Erdoğan arkadaşımızın vefatı oldu.

Mekanı cennet olsun, ailesine ve sevenlerine sabırlar diliyorum.

Tüm arkadaşlarımla 40. yıl için sağlıkla eksilmeden çoğalarak toplanmayı arzuluyorum.

Sevgiyle kalın tüm TAC ailesi

Mine Veziroğlu Gizer '90

SAF

Biz okula başladığımızda ortalıkta bornozla gezen birtakım adamlar vardı. Onlar sonra bir gün kahramanlarımız oldular. İzlerinde hayatımızın belki de en güçlü köklerini salabildik, kırk yılı aşacak dostluklar yeşerebildi. Çünkü, okula diye çıkmıştık yola belki ama aslında eve gelmiştik.

Geçtiğimiz hafta sonu, okuldan ayrıldıktan hemen hemen otuz beş yıl sonra, bir kez daha eve gelmemizin arefesinde, önce bir hasret aynasında gönlümüze çekidüzen verircesine, gökyüzüne yakınca bir yerde kucaklaştık, maziyi andık, dans ettik, ayakta ve (evet) yerde şarkılar söyledik, detone olduk. Fedakâr bazı dostların ve biz okula başladığımızda henüz doğmamış, güler yüzlü bir ev sahibinin sayesinde eski eğlencelerimize döndüğümüz dağ evi kıpır kıpır ışıldadı vuslatla. Otuz beş yıldır ayrı yönlere sürgün veren bir dönem nasıl gün geçtikçe safları sıklaştırabiliyor, onu bir zahmet köklere sorun.

Eski resimler paylaşılıyordu bir süredir karşılıklı, şafak sayarkenki heyecanımızı ben diyeyim dizginlemek, siz deyin topuklamak için. Resimlerin bazısı eskimiş, yıpranmıştı, bizim gibi. Ancak resmedilen anlar yaşlanmıyor, daha şimdi yaşanmışlar gibi zamana çekidüzen veriyorlardı. Çünkü, konu mankeni bizdik belki ama aslında poz veren hep o aramızdaki ölümsüz bağdı.

Ertesi gün kapısından girdiğimiz evimizde dostlarımız, kahramanlarımız ve onların daha biz doğmadan bu okula başlamış kahramanları ile buluştuk. Dostlara sarıldık, kahramanlarla resimler çektirdik, anlattık, dinledik, alkış tuttuk, yine şarkılar söyledik ve yine, biliyorsunuz işte. Her mezun döneminin ayrı bir güzelliği, bütünde ayrı bir yeri vardı. Yakından ayrı ayrı ışıldayan bu insanlar uzaktan bir arada bir kuyruklu yıldızı andırıyordu belki de. Kimi dönemler önde, kimisi arkada, kimi kalabalık, kimi bir dahaki sefere, söz. Çoğu kişinin kahramanları birer birer azalırken toplam kahraman sayısı nasıl artabiliyor, onu da bir zahmet kuyruklu yıldıza sorun.

İnsanın kendisini en çok andırdığı yer evidir. Şimdi uzaklardayız, gönül yine dağıtacak, biliyoruz işte, sürgüne kaldığımız yerden devam edeceğiz. Sonra bir gün, ömür vefa ederse, yine eve, kendimize geleceğiz.

Serkan Taylan '90

10. YIL

SAHİDEN 10 YIL OLDU MU YA?

Yıllardır her Homecoming'den önceki gece, ertesi günün hayalini kurarak uyur TAC mezunları ya da heyecandan uyuyamaz. Çünkü Homecoming bizler için sıradan bir lise buluşması değil, sevinç, hüzün, özlem, mutluluk, heyecan ve daha nicesinden oluşan bir duygu karmaşasından ibaret mistik bir gün. Hollanda, Almanya, Amerika, Birleşik Arap Emirlikleri, Çekya, İspanya ve Birleşik Krallık… Türkiye'nin ve dünyanın her bir köşesinden kalkıp uzun süren yolculuklar, aktarmalar ve uykusuzlukları aşarak buluştuk ait olduğumuz yerde. Stickler'ın gölgesinde…

1955 mezunu abilerimiz ile 2025 yılında hala aynı yerde buluşabilmek, aynı dili konuşabilmek ve ortak bir geçmişi paylaşabilmek bizim gibi hala genç sayılabilecek dönemler için büyük bir lütuf. Bu başka okulların bırakın başarabilmeyi, hayal bile edemeyeceği, anlattığımızda dahi anlamlandıramadıkları bambaşka bir şans. Elbette yıllar içinde okulumuzda da değişen birçok şey var. "Okulun tam ortasında beton saha vardı", "burada lounge vardı", "eskiden yatakhane burasıydı", "Stickler'ın balkonları vardı"… Homecoming'de abi ve ablalarımızdan dinlediğimiz değişiklikler uzar gider. Ancak her ne kadar onlarla aynı yıllarda okulu paylaşmamış olsak da TAC mezunu olmanın vermiş olduğu bazı değişmez ilkeleri onlarla paylaşıyor olduğumuzu hissetmek müthiş bir his. Örneğin hepimiz hiçbir çıkarımız olmadan sadece birbirimizi görmek için bir araya geliyoruz. Sanki bu okul, yolu bu okuldan geçen herkese kendinden bir parça vererek izini bırakmış ve hepimiz birbirimizi ilk kez görsek dahi o izden tanıyoruz.

Homecoming öncesi hazırlık toplantıları yapılırken TAC Mezunlar Derneğimiz tarafından bu sene özel yıllarını kutlayacak dönemlerin dönem temsilcileri ile toplantılar yapıldı. Her dönem temsilcisine Homecoming günü istedikleri özel bir şey olup olmadığı soruldu ve fikirleri alındı. 1965 dönemi dönem temsilcisi Mustafa Cihat Danışman abiye sıra geldiğinde diğer dönemlere olduğu gibi ona da "Abi Homecoming için ne istersiniz?" diye soruldu. Mustafa abi soruyu tek cümle ile cevapladı: "Okula gelip sizlerle kucaklaşmak." Bu cevap beni toplantıda oldukça etkilemişti, zira okuldan mezun olalı 10 yıl da geçse 60 yıl da geçse hepimizin Homecoming için beklentisinin aynı olduğunu görmek TAC mezunu olmanın ayrıcalıklı bir his olduğunun kanıtı gibi adeta. Oldukça basit ancak olağanüstü anlamlı: Okula gelmek ve sevdiklerimizle kucaklaşmak.

Bu sene bizim de dönem olarak 10. mezuniyet yılımız olması nedeniyle uzun yıllar sonra ilk kez bu kadar kalabalık şekilde bir araya geldik. Bizler için heyecan daha da büyüktü çünkü 5. mezuniyet yılımızda maalesef pandemi sebebiyle Homecoming organizasyonu yapılamamıştı. Bu nedenle aramızda 10 yıldır ilk kez okuluna dönen dönem arkadaşlarımız da vardı. Bazılarımız sık sık görüşürken bazılarımız birbirini

10 yıl sonra ilk defa gördü. Elbette ki değişen çok şey vardı, hayatlarımız, yüzlerimiz, mesleklerimiz hatta belki seslerimiz bile. Ancak değişmeyen şeyler daha baskındı; dostluğumuz, birbirimizi görünce gülen gözlerimiz, bir araya gelince çocuklaşmamız, mavralarımız, yerlere yatarak güldüğümüz lise anılarımız, sesimiz kısılana kadar bağırarak söylediğimiz Echo'lar. Bu nedenle hiçbirimiz mezuniyetimizin üzerinden 10 sene geçtiğini kabullenemiyorduk. Talas Auditorium'da yapılan törende sertifikalarımızı aldıktan sonra dışarı çıktığımızda tüm dönem olarak aklımızda ve dilimizde aynı soru vardı: "Sahiden 10 yıl oldu mu ya?"

Mehmet Yarkın YILMAZ '15

5. YIL

5 YIL SONRA...

Değerli Abi-Ablalarım ve Sevgili Kardeşlerime;

Mezuniyetimizin üzerinden tam 5 yıl geçti. Dile kolay... Aynı sıralarda oturduğumuz, aynı sınavlara girdiğimiz, aynı hayallerin peşinden koştuğumuz günlerden bu yana hayat hepimizi farklı yerlere savurdu. Kimimiz başka şehirlerde, kimimiz başka ülkelerde; kimimiz iş hayatında, kimimiz hâlâ yeni yolların peşinde.

Ama ne olursa olsun, o yıllarda kurduğumuz bağlar, paylaştığımız anılar hep bizimle kaldı. Sınav stresleri, son dakika ödevleri, sabahlara kadar süren muhabbetler, kahkahalar… Belki o zaman fark etmedik ama şimdi geriye dönüp baktığımızda ne kadar kıymetliymiş hepsi.

Bugün, mezuniyetimizin beşinci yılında dönüp baktığımızda bir şey çok net: İyi ki aynı dönemdeydik. İyi ki o sıraları, o anıları birlikte paylaştık.

Nice yıllara, daha çok buluşmaya, daha çok gülmeye…

Sevgi ve Saygılarımla,

Emir Liceli ‘20

Tac ‘60 Faruk Loğoğlu

TAC ’60

TAC ’70

TAC ’80

TAC ’85

‘85 döneminin Anı Evi ziyaretinden

TAC ’95

TAC ’00

TAC ’05

TAC '10

TAC '20

ÖĞRETMENLERİMİZ

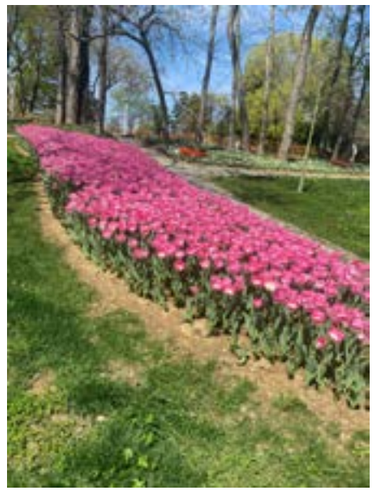

Bu güzellikleri görmemek olur mu!

Erdoğan Kaynak ‘63

Gül’le Kireçburnu’ndan kıyı boyunca Emirgan’a yürüdük. Hazır Emirgan’a gelmişken Emirgan Korusu’nu da görelim dedik. Hava da güzeldi. Laleler açmış. Rengarenk. Kırmızılı, beyazlı, sarılı, morlu laleler. Koyu pembe sümbüller, boynunu bükmüş nergisler. Koru mis gibi kokulara bürünmüş. Yabancı turistler, ellerinde makinalarla poz poz fotoğraf çekiyorlar… İstanbul’a gelip de bu güzellikleri görmemek olur mu hiç.

Öğretmenlerimiz Thomas ve Eleanor McNair

Nihat Taner'in '68 katkıları ile

Halil BİLGEN TAC '70

McNair ailesi 1960'lı yılların ikinci yarısında Tarsus'a gelmişti. Mr. McNair matematik dersimize giriyordu. Modern matematik, Boolean algebra, sets, union, intersection gibi yeni terimlerle karşılaşmıştık. Vektörler, logaritmalar, vb. bazı arkadaşlarımızın son sınıfta fen yerine edebiyat şubesini tercih etmesinde etkili olmuştu. Okuduğumuz ders kitabının yazarı da öğretmenimizdi.

Ders dışı etkinliklerimiz arasındaki Satranç Kulübü'nün rehber öğretmeni de Mr. McNair idi.

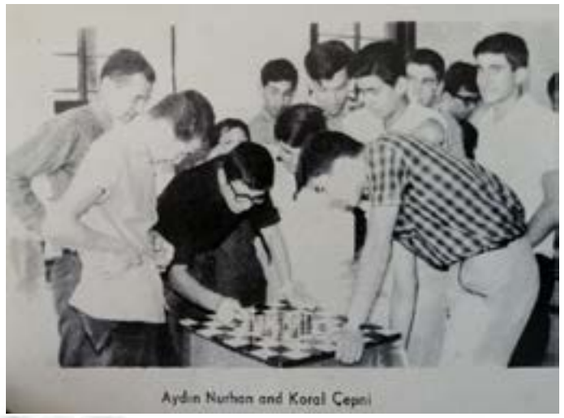

Aydın Nurhan and Koral Çepni

Cemal Mutlu, Tarık Bozbey, Mr. McNair, Can Saydam özel bir akşam yemeğinde

Zarif bir kadın olan Mrs. McNair okul korosunu çalıştırıyordu. Kız Enstitüsü öğrencilerinin katıldığı ortak müzik çalışmaları da yapılıyordu.

TAC korosu (akordiyonda Semih Fırıncıoğlu)

Kız Enstitüsü-TAC karma korosu (arka sırada Louise McNair, Semih Bilgin)

Tarsus Belediyesi'nde bir konser sonrası

McNair çiftinin iki kızı, bir oğlu vardı. Kızlar bir süre Tarsus Kız Enstitüsü'ne devam etmiş, hatta Louise defilelerde mankenlik yapmıştı. İlaveten okul piyeslerinde her zaman eksikliğini hissettiğimiz kadın oyuncu görevini de üstlenmişlerdi.

Angel Street oyununda Manningham çifti (Louise McNair ve Şanar Hapoğlu)

1968 son sınıf öğrencileri, Mr. McNair ve Mr. Meyer

McNair ailesi ile temasımı uzun süre sürdürdüm. Evliliklerinin 50. Yıl dönümünü 2001 yılında çocukları ve torunları ile Türkiye'yi gezerek kutladılar. Birkaç sene sonra Konya Maarif Koleji'nin kuruluşunun 50. Yıl dönümü için geldiklerinde Konya'da bir araya geldik. Anneler Günü'nde Mrs. McNair'i telefonla arar, gönlünü alırdım. Oğlum Onur'96, Washington DC'de çalışırken Louise ve eşi ile birkaç kez buluştuk. Aşağıda Mrs. McNair'den gelen iki yazıyı paylaşıyorum.

★★★

YOU ARE INVITED

"A special birthday and anniversary are coming up on Sept. 7, 2011. Tom and Eleanor McNair will have been married 60 years and Tom will celebrate his 95th birthday. Please join us in honoring them at a reception after the Sept. 4 worship service."

This was the notice in the Aug. 28 church bulletin. We hadn't been able to decide how to celebrate. After our children said they could come home for the Labor Day weekend we decided: simple refreshments after church would be the easiest. So Sarah and David Grove arrived Sept. 1 from Juneau, Alaska. David, his wife Cheryl and daughter Jenna arrived Friday night, Sept. 2 from Memphis, Tennessee. Louise and Tom Bradford, Stephen and Hannah drove down from Gaithersburg, Maryland on Sat. 7-3.

We decided to have cookies, sandwiches and punch. On Sat. some people went shopping and some did baking of pecan dream cookies. Tom and I made heart cookies earlier in the week. By 3:00 we were all at the church to decorate and prepare. Margaret and Jane (church friends) put the big white tablecloths on the refreshment table. Some pimento cheese sandwiches were made from the filling, Jane, a church friend, sent over plus fudgie cookies. By 5:30 everything was in place and we celebrated that evening with a supper of kebabs and pilav.

After Sunday worship, Sept. 4, friends joined us in the Fellowship Hall. Louis and Beth Wilkins and Hans Meyer, former coworkers from Tarsus, Turkey were able to join us along with church and community friends. Greetings, memories, family and friends made a wonderful party!

Tom and Eleanor met in Tehran, Iran in 1949 when both were short term teachers under the Presbyterian Church. Tom taught English at Alborz Foundation and Eleanor taught music and junior high core subjects at Community School. Eleanor played the organ for the English speaking church and she likes to say, "There was a handsome young tenor in the choir".

T and E were married Sept. 7, 1951 in the church on Gavam Sultanah in Tehran. We took a wedding trip to Isphahan and Shiraz. Louise was born in Iran and Sarah was born in Tucson, Arizona after we completed our term in Iran. Tom taught at the Tucson Indian Training School. Our next move was to Nogales, Arizona in 1958 where Tom taught math in the public school. David was born in Nogales. In 1963 Tom applied for a Fulbright Exchange Teacher grant to Konya, Turkey. After that year we were appointed by the United Church of Christ to teach at the Tarsus Amerikan Koleji in Tarsus, Turkey. Tom taught math and wrote a book introducing The New Math for the Prep class. Eleanor taught our children, some music, advised a Folk group and taught evening English in the community.

Besides their English lessons the girls attended the Kiz Institute to learn nakis-dikis and Turkish. David grew up on the campus and after kindergarten he and other American children had their own teacher. We returned to Charlotte, NC in the US where Tom taught math. In 1979 we went to Richmond, Va. where Eleanor earned her MA and Tom taught in a high school. In 1981 we went as volunteers in mission to teach English in Tainan Theological College, Tainan, Taiwan. We were there 11 years returning to our home in Charlotte, North Carolina in 1992.

2001 - 50th anniversary trip to Turkey with the whole family!!

2005 - Trip by Tom and Eleanor to celebrate Konya Koleji's 50th anniversary.

2011 - Louise lives in Gaithersburg, Maryland with her husband Tom, children Stephen and Hannah. Louise won tickets for a trip to Turkey... they were used in March, 2011. Louise, Tom and Stephen spent time in Antalya, Tarsus and Istanbul. We all enjoyed hearing about their trip.

Sarah and her husband David Grove live in Juneau, Alaska.

David, his wife Cheryl and their daughter, Jenna live in Memphis, Tennessee.

Tom and Eleanor do senior citizen activities, Eleanor still sings in church choir. Tom is a weaver... making placemats, baby blankets and shawls on a rigid heddle loom, a hobby he's had for many years.

We live in the house we bought in 1970. We have a pomegranate tree which is full of fruit which will soon be ready to pick. Sunday evening, Sept. 4, Louise and Sarah kept remembering and singing Turkish folk songs which they had learned and it was a wonderful memory. Your greetings, family, and friends have made this a very special anniversary and birthday.

THANK YOU and Love from Tom and Eleanor McNair

★ ★ ★

Dear Friends,

Tom fell on March 9 and was confined to bed here at home since then.

Yesterday, Harry, another caregiver who came twice a week arrived at 3, turned Tom to his other side and then was talking to him and showing him some pictures.

In a few minutes Harry called me to come and Tom was coughing ... I wiped his mouth and turned to the bathroom. When I got back to the bed Tom had died - 3:35 pm.

He hadn't wanted to eat the past couple of days and so I guess his body was just shutting down.

He was 96 last Sept. We have been married 61 years.

Sarah was able to get an overnight flight and got here about 11:00 this morning. Our minister suggested having his memorial service on Sunday, May 5 during our regular worship service at our church. Tom's niece, Sylvia will come and maybe she and Cheryl and David will sing something that David has written which would be very nice.

We treasure your friendship,

Eleanor McNair

★ ★ ★

Thomas McNair

Mr. McNair, age 96, of Charlotte, died Wednesday, April 24, 2013 at his home.

Born September 7, 1916 in Pittsburgh, PA, he was the son of the late David Ferguson McNair of Terra Haute, Indiana and Louise Marie Becker McNair of Rotenberg on der Fulda, Hessen Kassel, Germany. Mr. McNair earned his Bachelor of Science Degree from Waynesburg College, Waynesburg, PA. He did graduate studies at the University of Arizona, Tucson, AZ and Summer Science Institute, Morgantown, WV. Mr. McNair began his long teaching career with the Board of National Missions of the Presbyterian Church (USA) teaching math, science and Christian education in the states of Utah, West Virginia and Arizona. He also taught with the Board of Foreign Missions of the Presbyterian Church in Tehran, Iran. He was a Fulbright Exchange Teacher in Konya, Turkey where his arithmetic program for sixth graders studying English was published by the Turkish Ministry of Education. He then taught math in Tarsus, Turkey with the United Church Board for World Ministries of the United Church of Christ. He completed his teaching career in public schools in Charlotte-Mecklenburg and Caroline County, Virginia. Following retirement, he was a volunteer in mission to Taiwan with the Global Mission of the Presbyterian Church. Mr. McNair was a member of Third Presbyterian Church where he was an Elder Emeritus and choir member.

He was a Board Member of Shepherd's Center East.

Survivors include his wife, Eleanor Marie Engeman McNair. They were married September 7, 1951 in Tehran, Iran. They were blessed with three children, Louise Marie McNair Bradford, and husband, Thomas, of Lovettsville, VA; Sarah Kathryn McNair Grove and husband, David, of Juneau, AK and David Thomas McNair and wife, Cheryl, of Memphis, TN and three grandchildren, Jenna McNair and Stephen and Hannah Bradford.

The memorial service to celebrate the life of Thomas McNair will be held 11:00 AM Sunday, May 5th (during the weekly worship service) at Third Presbyterian Church. Following lunch, to which the congregation is invited, the family will receive friends from 1:00 PM until 3:00 PM in the church fellowship hall. In lieu of flowers, memorials may be made to Third Presbyterian Church, 4019 Central Avenue, Charlotte, NC 28205; Worldwide Ministries Division of the Presbyterian Church (USA), c/o Third Presbyterian Church; or to Shepherd's Center South East Charlotte, Inc., 9111 Monroe Road, Charlotte, NC 28270.

★ ★ ★

Mrs. McNair'in vefatının ardından Halil Bilgen kardeşim (TAC '70) ile konuştuk. O da gönderdiği taziye mesajını benimle paylaştı:

Dear Louise;

I am Halil BİLGEN. A graduate of TAC '70. I entered TAC in 1962-1963. I remember your father, mother, you, your sister and brother. You and your sister were studying in Iran.

Mr. McNair was my geometry teacher in Lise one (1967-1968) and also mathematics teacher in Lise two (1968-1969). Mrs. McNair was my music teacher in Orta 3 (1966-1967).

I was a boarder student and was also in the cooking club which Mrs. McNair took care of. I learned many cake and cookie recipes from her. She took good care of us. In the early years of Orta Kısım, on Saturday mornings; she invited me and some other cooking club members (who were boarder students that spent weekends at the school) to your home. That home of your's was in Tarsus (not the one in the school which you lived later.)

In music class, she tried to teach us a lot of general culture about classical music.

I got very sad to hear that Mrs. McNair had passed through. I am very sorry for your loss. Please accept my deepest and heartfelt condolences.

May God have mercy on her soul.

I got yr e-mail address from Nihat Taner, TAC '68 graduate.

I last saw all of you in 2001 in İzmir, at a restaurant where we dined altogether (Mr. & Mrs. McNair, you and your husband, your sister and her husband, your brother and his wife and 4 TAC graduates).

Please, also forward my condolences to your sister, brother and to the relatives of McNair's.

I and my wife live in İzmir. Our children have established their separate homes. If we can be any use to you and your families; please don't hesitate to contact me. My phone no. is 0532-423 14 98.

Best Regards,

TAC'DEN TARSUS'A ÖNEMLİ KATKI

TURİZMİN OSCAR'I "GOLDEN APPLE" ÖDÜLÜ TARSUS'A VERİLDİ

(22-24 Nisan 2025)

Altın Elma Ödülü

Refik Kutluer '74

Hüseyin Kurtoğulları '66 ve benim (Refik Kutluer'74) üyesi olduğumuz Uluslararası Turizm Yazarları ve Gazetecileri Federasyonu (FIJET) tarafından verilen ve turizmin Oscar'ı olarak anılan "Golden Apple" ödülü, düzenlenen görkemli törenle Tarsus'a verildi. Golden Apple Ödülü'nün Tarsus'a kazandırılması için büyük çaba sarf eden FIJET Türkiye'nin ombudsmanlarından, camianın bilge abisi, TAC '66 Hüseyin Kurtoğulları, şimdi bunu başarmanın mutluluğunu yaşıyor. Türkiye Turizm Yazarları ve Gazetecileri Derneği Onursal Başkanı Hüseyin Kurtoğulları,

Kleopatra Kapısı önünde

Tarsus'un inanç turizmi adına sadece Türkiye için değil dünya turizmi açısından da stratejik bir öneme sahip olduğunu ve bu konunun uluslararası sempozyumlarda da sık sık dile getirildiğinin altını çizmekte.

FIJET tarafından dünya turizmine katkı sağlayan destinasyonlara "Altın Elma" ödülü veriliyor. Bu yıl "Altın Elma" ödülü 10 bin+ yıllık antik geçmişi ile öne çıkan Tarsus'un oldu ve bu önemli ödül, düzenlenen törenle Belediye Başkanı Ali Boltaç'a takdim edildi.

"Golden Apple" ödülü kapsamında kente gelen yabancı ve Türk konuklar Belediye Başkanı Ali Boltaç'ın ev sahipliğinde ağırlandılar. Başta Amerika, İtalya, Vatikan, Malta ve diğer ülke temsilcileri ile Dünya Turizm Gazetecileri ve Yazarları Derneği üyeleri olmak üzere dünyanın çeşitli ülkelerinden ve ülkemizden gelen çok sayıda gazeteci, yatırımcı, turizm profesyoneli, arkeolog ve farklı mesleklerden oluşan kalabalık heyet, 22-23-24 Nisan'da kentin tarihi ve kültürel zenginliklerini gezdi.

Tarsus, kültürlerin ve dinlerin kesişim noktası olarak diyalog ve kardeşliğin simgesi olmaya devam ediyor. St. Paul'ün (Aziz Pavlus - Tarsuslu Saul) 2020. doğum yılında, doğum yeri olan Tarsus kentindeki St. Paul Kilisesi'nde Vatikan temsilcisi Başrahip Don Andrea Ciucci tarafından katılanların çok ilgisini çeken bir de ayin düzenlendi.

Aynı mekânda uzun zamandır benzeri bir ayin yapılmıyor olması nedeniyle, bu tören hem ruhsal hem de sembolik açıdan büyük anlam ifade etmektedir.

Ayin, İtalya'nın Siracusa kentinde bulunan Palazzolo Acreide Aziz Paulus Bazilikası Başrahibi ve Rektörü Don Marco Politini ile Vatikan'daki Papalık Yaşam

Şefika Kutluer Org çalarken

Akademisi Sekretaryası Koordinatörü Don Andrea Ciucci tarafından birlikte yönetildi. Tören sırasında, 21 Nisan 2025 Pazartesi günü Roma'da hayatını kaybeden Papa Francis'e de sevgi dolu bir anma yapıldı. Ayinin tam da St.Paul'ün doğum yeri olan Tarsus'ta, St.Paul Kilisesi'nde ve St.Paul'ün doğumunun 2020. yılında gerçekleştirilmesi, etkinliği daha da anlamlı kıldı.

Bu olağanüstü anlamlı kutsal ayin sonrası düzenlenen "10 Bin Yıllık Kadim Kent Tarsus" başlıklı panelde kentin tarihi zenginliği ele alındı.

Moderatörlüğünü Hüseyin Kurtoğulları'nın üstlendiği, benim de katıldığım İngilizce düzenlenen panelde simultane tercüme yapıldı ve Tarsus'un unutulmaması, parlatılması gereken tarihi değerlerini tartıştık.

"Altın Elma" etkinliğinin daha çok ses getirmesi için - yazarları arasında olduğum Ancient Origins dergisinde - yayımlanmış olan "Zerzevan'dan Donuktaş'a Hristiyanlığı Etkileyen Mitraizm" (link: https://www.ancient-origins.net/news-myths-legends/mithras-0021948) başlıklı ve daha önce St. Paul ve Tarsus'la aynı dergide yayımlanmış olan ilgili (https://www.ancient-origins.net/myths-legends-asia/st-pauls-bible-0015746) makalelerimdeki konularla ilgili yaptığım konuşmamda Tarsus için daha yapacak çok şeyin olduğu gerçeğinin altını çizdim. (5. ve 6. Resim - Panel'den)

Evet Tarsus için daha yapacak, yapılması gereken çok iş var. Böylesine genç, dinamik ve kendisini Tarsus'a adamış bir Belediye Başkanı olan Ali Boltaç'ın önderliğinde Tarsus bir turizm destinasyonu olarak artık hak ettiği konuma gelebilir. Tarsus'a gönül veren herkesin öncelikle kentlerini çok iyi tanımaları ve yöre halkının da tanımasını sağlamaları gerekiyor.

Tanıyacaksınız ki koruyabilesiniz. Ve ardından da iyi tanıdığınız, o sayede koruduğunuz değerleri tüm dünyaya tanıtabilirsiniz.

(Aramızda Tarsus'ta 7 sene kalıp da Donuktaş'ı görmemiş olanlar olabilir)

3 tek tanrılı dine ve farklı felsefe akımlarına ev sahipliği yapmış olan Tarsus; Hristiyanlığın doktrinini yazmış olan St. Paul'ün (Tarsuslu Saul) doğduğu ve eğitildiği kenttir. Tarsus, bir Mitra tapınağı olan Donuktaş'ı, Daniel Peygamber'in gizemli mezarı, Şahmeran'ı, Ulu Camii, antik dünyanın önemli üniversitesi ve kütüphanesi, "Mitraizm"den etkilenen Stoa felsefe okulunun merkezi olarak tam

Kardeş şehir anlaşması

bir kültür mozaiğidir.

Ve elbette harika bir mutfağa sahiptir. Tarsus'un ziyaretçileri mest eden lezzetleri ise sadece diğer kebaplardan farklı olan kebabı, lahmacunu değil yüzlerce özgün yemekleridir de.

Tarsus lezzetlerinde de daha keşfedecek çok şey bulabilirsiniz. Kerebiç'ten Karsambaç'a ve çok özel bir içecek olan Kaynar'a, daha neler neler…

Panel sonrasında dünyaca ünlü devlet sanatçısı Şefika Kutluer, kilisede unutulmaz bir flüt resitali sundu. Kilisenin ulvi ortamında klasik müziğin mekana uygun eserlerini yorumlayan sanatçının kendi bestelediği eseri de büyük takdir topladı ve duygu yüklü anlar yaşandı. (8. Resim - Şefika Kutluer Resitali)

Şefika Kutluer yıllar önce de kadim kentimiz Tarsus'un Unesco Dünya Mirası listesine ve koruması altına girmesi için yapılan çalışmalara hız vermek ve bu konuda ulusal ve uluslararası alanda bilinç oluşturmak için Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden seçilmiş sanatçılardan oluşan Avrupa Birliği Oda Orkestrası eşliğinde Tarsus St. Paul Kilisesi'nde bir konser vermişti.

Bu önemli ve zengin içerikli etkinlik sırasında, ayrıca, Fijet'in 70. yılı da kutlandı ve Tarsus Belediyesi ile İtalya'nın Palazzolo Acreide kenti arasında kardeş şehir protokolü imzalandı.

Ziyaret kapsamında misafirler, Gastronomi Merkezi'nde ve Tarsus'un özgün restoranlarında kentin yöresel

Şefika Kutluer'in Resitalinden

lezzetlerini deneyimleyip hayran oldular.

Misafirleri harika ağırlayan Tarsus Belediye Başkanı Ali Boltaç'ın önderlik ettiği grup ile Gözlükule'yi görüp okula doğru yürürken Ali başkana isterlerse TAC'yi de gezebileceğimizi söyledim. "Okulunuz Tarsus'un çok önemli bir değeri, elbette isteriz" dediğinde hemen okul yönetimini arayarak gerekli izni aldım.

Önce Gözlükule'ye bakan duvarımızın önünde kurmuş oldukları tezgahta durduk. Başkan, boya ve fırçalarla duvara grafiti imkanı sağladıklarını söyledi. Herkes el izini bırakırken bir İtalyan misafirimiz duvara Altın Elma figürünü çizdi.

Ben de 58 yıl önce kaldığımız yatakhanenin (kümes) orası olduğunu söyleyince başkan benim de bunu yazmamı istedi. "1967'de bu duvarın arkasında yatıyordum" diye yazıp çekilen fotoğraflar ve yapılan röportaj ile o yıllarımızı yad ettim.

Daha sonra Sadık Paşa Konağı'nı ziyaret ettik. Yabancılar ilk elektriğin geldiği konağımızdan çok etkilendiler. Özellikle Anıtkabir, bayrağımız, kelebek koleksiyonu ve National Geographic'in eski sayılarını içeren kitap ve okulumuzun tarihçesini ilgi ile izleyip dinlediler.

Bir yandan da Merzifon'dan gelen tarihi orgumuz, Şefika Kutluer'in icrası ile tekrar hayat buldu.

Okul turumuz Stickler merdivenlerinde çekilen klasik fotoğrafımızla son bulurken yabancı heyet çok etkilendikleri kampüsümüzden ayrılmak istemediler. Daha sonraki günlerde Tarsus tarihine bu kadar olumlu etki yapmış olan TAC hakkındaki sorulara mutlulukla cevap verdim.

Misafirler; Hüseyin ağabey, Fijet'e yeni üye olan Ali Cerrahoğlu ve benim, bu okulun mezunu olarak ne kadar şanslı olduğumuzu ve mezunların TAC'ye ve Tarsus'a yıllar süren bağlılıklarını ve katkılarını şimdi daha iyi anladıklarını belirttiler.

Benim için de yeni bir Tarsus anısı oluşmuş oldu, ancak bunu daha nice anının takip edeceğinden eminim ve hep Leonardo da Vinci'nin son nefesini vermeden önceki sözünü hatırlıyorum: "Daha Yapacak Çok İş Var."

Sevgilerimle,

TAC ’96 Osman Çetin

MECZUP

2010 Mart ayında İzlanda’da patlayan yanardağın sonuçlarının o sene Nisan ayında oynanan Inter-Barcelona CL Yarı Final serisine nasıl yansıdığını Diego Torres’in 2014 yılında yayınlanan ve Jose Mourinho’nun kariyerinin bir bölümünü anlattığı “The Special One” adlı kitabının ikinci bölümünde detaylı bir şekilde bulabiliriz.

(Uçaklar kalkamadığı için Barselona’dan Milano’ya otobüsle ancak 2 günde gidip ilk maça çıkan Pep’in takımı sahada pek bir varlık gösterememişti.)

Yarı finalin ikinci maçında Inter’in kale önüne çektiği otobüse karşı Pep’in tiki-takasından vaz geçmeyen, tribündeki ve ekrandaki tüm destekçilerine saç baş yolduran Barcelona, turu ve kupayı Camp Nou’da kaybediyordu. Asıl önemlisi, bir ay sonra Bernabeu’da oynanacak olan büyük finalde Bayern’in karşısına Real Madrid’in en büyük rakibi olarak çıkma şansını ellerinden kaçırıyorlardı.

Mourinho’nun o rövanştan önce basın toplantısında belirttiği gibi o turu geçip Madrid’e gitmek Inter için hayalken Barcelona için belki de bir takıntı idi. Bir sene önce Roma’da United’ı ezen ve oynadığı futbol ile dünyayı kasıp kavuran Barcelona, 2010 senesinde herkesi şok edecek şekilde eleniyordu.

Her ne kadar 2011 senesinde buldozer

gibi önüne geleni ezip Wembley’de Sir Alex’i bile sahaya çıktığına pişman ettilerse de 2010 yılında yarı finalde yaşananlar hafızalardan hiç çıkmadı.

O dönem Pep’in muhafazakâr oyun uygulamasının artık meczupluk boyutuna gelmesi ve rigid bir yapı içerisinde ilerliyor olması, gelen başarılara rağmen futbol paydaşlarının belirli bir kısmının kafasında hep soru işaretlerine neden oldu.

Bu rigid uygulamalar Barcelona gibi 70’lerden beri gelen bu oyun tatbikine alışık DNA’da bile zaman zaman sıkıntıya sebep olabiliyorken, Pep’in bir sonraki durağı olan Bavyera’da Bayernli futbolculara illallah dedirtiyor ve belki de kariyerlerinin en zor 3 senesini geçirtiyordu.

2016 sonrası Premier Lig kariyerinde Klopp ile yaşadığı rekabetin seviyesi ve oyununa karşı bulunan antidot seviyesinin yükselmesi sebebi ile Pep bile meczupluğunu azalttı ve seneler ilerledikçe B, C planları ile takımlarını sahaya sürmeye başladı.

Bu satırların yazarı olan bendeniz büyük bir Pep hayranı olsam da bu oyunun detaylarının ve mükemmeliyetçi yanlarının zaman geçtikçe bunu tatbik eden oyuncuların üzerinde ne kadar büyük bir yük olduğunu ve belirli bir süre sonra yavaş yavaş Pep takımlarından ayrılmak istediklerini de gözlemledik. Yaşadıkları mental yorgunluk seviyesi, alınan kupaların verdiği hazzın çok üzerine çıktığından bu kararı alıyorlardı.

Pep, İngiltere’de sistemini tıraşlamaya ve daha iyisini oluşturmaya çalışırken geride bıraktığı meczup tiki-takanın kaderini değiştirecek 2020 yazı geldi çattı.

Dünya pandeminin kucağında kıvranırken Portekiz’de karşı karşıya gelen Barcelona ve Bayern’in mücadelesini Bayern 8-2 kazanıyor ve bir dönemin perdelerini kapatıyordu. Tarihinde ilk kez Avrupa Kupası’nda 8 gol yiyen Barcelona, Quique Setien yönetiminde anaforun içine düşmekle kalmıyor ve çırpındıkça daha da sıkıntılı duruma düşüyordu. Daha sonra gelen

Koeman ve Xavi, meczup Barcelona rahleyi tedrisatından geçmiş adamlar olsalar da kanayan yaraya yara bandı olmaktan öteye gidemediler.

Pep'in takımının La Masia kökenli yıldızlarının nüfus kağıtlarının eskimesi ve yavaştan takımdan ayrılmaya başlamaları da krizi hızlandırdı.

İşte bu dönemde geçici hoca olarak başladığı Bayern ile CL kazanarak şampiyonlar sahnesine giren Flick de rekorlar kırdığı Bayern'den kendi isteği doğrultusunda Alman Milli Takımı'na zıplıyor ve orada Löw tedrisatından gelen oyununu tutturmaya çalışıyordu ama başarısız geçen Katar 2022 sonrası Eylül 2023'te görevine son veriliyordu. Bayern'de rekorlar kıran Flick, Alman Milli Takımı'nda da tersten bir rekor kırıyor ve o güne kadar görev başındayken görevine son verilen ilk Almanya Milli Takım hocası olarak adını tarih sayfalarına yazdırıyordu.

2024 yazında işte bu ortamda başlayan Barcelona-Hansi Flick birlikteliğinin bugün geldiği nokta bendeniz de dahil birçok futbol paydaşını şaşırtmaya devam ediyor.

Bugün baktığımızda Flick'in Barcelona'ya biçtiği oyun, takımın DNA'sına, genetik kodlarına, kültürüne, yaşanmışlıklarına ya da siz ne diyorsanız artık buna bilemem ama varlık sebebine (raison d'etre) aykırı desek yanılmış olmayız.

Sürekli yapılan ofsayt taktiği sebebiyle sahayı 50-55 metrelik bir boya indirgeyen hem bek hem stoper oynayabilen atletik defans oyuncuları ile kontra topları kesip oyuna tekrar sokarak hücum aksiyonlarını yenilerken, Lewandowski'nin uzun sakatlığı süresince, eski usul santafor

(striker) kullanmadan dikine oynanan kanat hücumlarını Yamal'ın ters ayaklı varyasyonları ile çeşitlendiren bir yapıya evrildiler.

Vasat kariyerini Bielsa'nın Leeds United'ında sürdürürken sadece ekmeğinin peşinde bir oyuncu izlenimi veren Raphinha'dan Ballon d'Or adayı bir oyuncu çıkarması, Pedri'yi belki de mevkisinin dünyadaki en iyi oyuncusu haline getirmesi ve Yamal'ı 17 yaşında Messi'nin bile o yaşta olamadığı seviyeye çıkarması Flick'in mucizeleri olarak görülebilir.

Her ne kadar Kasım ve Aralık aylarında büyük bir kriz yaşayıp ligde 6 maç kazanamayarak sallanmış olsalar da yaz döneminde planladığı taktikten vazgeçmeyen Flick, takımı çok başka bir seviyeye getirdi.

Bütün bunların ışığında oynadıkları Inter yarı final serisi, Amerikalıların tabiri ile tam bir "thriller" olarak CL tarihindeki yerini aldı. Dünya üzerindeki kaç takım o kadar çabalayıp 2-0'dan dönmüş ve 3-2 öne geçmişken 90+3'te hayatının ilk CL golünü atacak olan Acerbi'nin sağ ayağından o golü yer onu bilemem ama bu tam Flick'in takımının yiyeceği goldü desem yanılmış olmam diye düşünüyorum.

İstatistiklere baktığınızda toplamda 7-6 biten seride Barcelona toplam 6 dakika maçı önde götürmüş olmasına rağmen oyun olarak sanki 5 fark atmış gibi domine ediyordu. Bu biraz da 2010 yarı finalini anımsatan bir durumdu. O seri de Barcelona oyununu sorgulatan bir sonuç ile bitmişti, her ne kadar şartlar farklı olsa da geçtiğimiz günlerde oynanan oyun da bize bunu hatırlattı.

Aldıkları skor avantajını koruyamamalarındaki en büyük etkeni takımın gençliğine bağlayan birçok yorumcu olsa da kanaatim, zaten Flick'in takımın gençliği sayesinde bu ofsayt oyununa oyuncuları ikna etmiş olabileceğidir. Inter'deki 30+ yaştaki savunmacılara bu oyunu anlatamazsın, bu strateji adamlara geçmez ve takımda ihtilaf kaçınılmaz olur.

Ve fakat genç takım olduğu zaman da üretkenlik yüzdesi ve oyun soğutmada sıkıntılar yaşarsın. Her ne kadar Yamal başta olmak üzere takımın genel karar alma, uygulama ve zamanla kalitesi yaşlarına oranla pek sıkıntılı gözükmese de gelecek sene için en büyük sınav, Inter maçlarından çıkan ders olacaktır.

Bundan sonra ne olur sorusuna verilecek cevabım müspet yönde olacaktır. Hansi Flick de kanaatimce, meczup hocalar sınıfında olsa da henüz ikinci senesini görmeden olumsuz yorum yapmak erken olacaktır. Tahminim, topu daha çok öldürebilen ya da pozisyonu daha yüzdeli bitirebilen bir oyuna evrilmesi kaçınılmaz olacaktır ve bu da ona önümüzdeki 5-10 senenin dominant takımını oluşturması konusunda ona yardımcı olacaktır.

Flick futbolu savunmayı önde kurup, kaybedilen topu şok presle minimum zamanda geri alıp direkt toplarla özellikle kanatlardan oynayarak ve skor geldiğinde topu da öldüren iyi bir 1. bölge planı ile tam bir füzyon futboluna dönüşürse bizler önümüzdeki 5-10 sene, daha önce Pep ve Klopp'u konuştuğumuz gibi, Flick'i de konuşabiliriz.

Bakalım zaman ne gösterecek!

Herkese sıhhat, akıl, spor ve huzur dolu günler diliyorum.

80'li Yıllar: "Kırık Bir Aşk Hikâyesi"

Alihan Irmakkesen '81

1980 Türkiye için bir kırılma yılı olduğundan mıdır, seksenlere en çok yakışan film de sanki **"Kırık Bir Aşk Hikâyesi"**dir. 2005'te yitirdiğimiz yönetmen Ömer Kavur'un çoktan unutulmuş unutulmaz filmi… Siz de mi anımsayamadınız yoksa?

Geçip giden zamanı, geçmişte kalmış on yılları anlatmanın bin bir yolu olsa gerek… Kim, nasıl anlatırsa anlatsın, asla tamamlanmayacak bir resimdir geçmiş zaman. Herkesin zamanı kendine çünkü; çünkü geçen her an biricik ve kişiye özel. Zaman en gizemli masal belki de. Ve her masal gibi zamanın masalı da belleğimizin derin anılarında giderek soluklaşan resimler ve seslerle güzel. Resim deyince filmler, ses deyince şarkılar en çok. Seksenleri de sinema ve müzik ile anlatmak mümkün, artık ne kadar mümkünse işte akıp giden zamanı bir ucundan yakalamak.

Ömer Kavur filmleri ve Yeni Türkü şarkıları. Seksenli yıllar biraz da Ömer Kavur hüznünü taşır, incecik sızlayan uzaklaşmaları ve yabancılaşmaları. Biraz da Yeni Türkü şarkılarıdır seksenli yıllar, gitmeyi istemek ile hiç gidememek arasında sıkışıp kalmış insanın hâlleri.

1981'de çıkageldi Ömer Kavur'un filmi: **"Kırık Bir Aşk Hikâyesi".** Kırık dökük başlayan seksenli yıllar, böyle yansıdı işte sinemaya. Ayvalık'ın sokaklarından hüzünlü bir sessizlikle geçen bir kırıklıktı aşk o zamanlar. Aynı yıl, Ömer Kavur hüznü bir başka filmle tekrar geldi sinema salonlarına: **"Ah Güzel İstanbul".** Buradaki ah çekişe dikkat lütfen, geçen zaman en çok bu ünleme yakışır bazen, sessiz ve derin bir ah! Suya yazılan yazı olmalı ki zaman, 1982'de **"Göl"** filmiyle seslenmeyi denedi Kavur, sinema salonu karanlığında ışığı arayanlara. Zaman sahiden su gibiydi, kırık aşk hikâyeleriyle ve İstanbul güzelliğiyle gölgeli bir gölde…

Göl der demez, bir de Akdeniz! Yeni Türkü ve **"Akdeniz Akdeniz"…** Seksenli yıllar biraz da bu albümün unutulmaz şarkılarında sesini bulmuştu. Yıl 1983 idi… …Ya dışındasındır çemberin ya da içinde yer alacaksın… diye başlayıp, …istersen hiç başlamasın, bu hikâye eksik kalsın… diye süren ve bir maskeli balo'ya uğrayıp gurbete kaçan şarkılar… Gurbete kaçacağım, o lâcivert ülkeye… Maskeli balolardan gurbete kaçmalara, akıp gidiyordu zaman, 1983, 1984… Yol uzun, hayat kısaydı aslında. **"Amansız Yol"** ve **"Körebe"** 1985'te çaresiz seyircinin karşısına çıktılar, Ömer Kavur bir yol masalını tamamlamak ister gibiydi, tanımsız bir zaman içinde. Birbirine karıştı sonra yollarla zaman, yolculuklarla filmler, şarkılarla yolcular. 1986'da ardı ardına çıkıp geldiler Kavur'un **"Anayurt Oteli"**yle Yeni Türkü'nün **"Günebakan"**ı… Kendine bir yurt arayan gurbet yolcuları, "bağ bozumu" şarkısında buluştu belki de kısacık bir süre için. Ne arıyordu seksenli yılların yolcuları sahi..?

…Başka türlü bir şey benim istediğim, ne ağaca benzer ne de buluta; burası gibi değil gideceğim memleket, denizi ayrı deniz, havası ayrı hava… Çaresiz çıkılacaktı yeniden yollara; 1987'de yeniden yola koyuldu Ömer Kavur, "Gece Yolculuğu" ile. yolda olmaktı belki de önemli olan, yolu anlamaktı aslolan. Gece yolculuğuna eşlik etmek üzere yazılmışlardı belki de Yeni Türkü'nün aynı yıl çıkan "Dünyanın Kapıları" albümündeki şarkılar. Yeniden **"Göç Yolları"** ve hep "sardunyaya ağıt"… Tuhaftır yollar da kapılar da… Birbirlerine açılırlar durmadan ve sürgit bir yolculuktur hayat, iç içe çoğalan kapılarla. Çaresiz çıkılacaktır yollara, bulmak değil çünkü aramaktır asıl mesele. Seksenli yıllar durmadan kayboluşun ama aramaktan hiç vazgeçmeyişin yıllarıdır biraz da… Tamamlanması asla mümkün olmayan bir resim, dediğimiz gibi, seksenli yılları anlatmaya çalışmak da… Bu resme bir renk yakıştıracak olsak, sözü yine Yeni Türkü'ye bırakmalı, 1988'de çıkan albümleri: **"Yeşilmişik"**… …Hiç kimsenin, yağmurun bile böyle küçük elleri yok… muş… Meğer hayat bir masalmış… Bir varmış bir yokmuş, yıllar seksenliymiş…

"Kırık Bir Aşk Hikâyesi"nde bir 'fayton' sahnesi vardı, Fuat (Kadir İnanır) ile Aysel (Hümeyra) kasabanın ana caddesini bir uçtan öte uca geçerler, kasaba halkının şaşkın bakışları altında. Hayatın izin vermek istemediği aşklarına sahip çıkış, bir tür meydan okuyuştur o fayton yolculuğu. Sonunda yenilecekleri yolculuklarının kısa bir an için de olsa umutla aydınlandığı yol, Ayvalık'ın sonbaharında…

Bu kadar uzun laftan sonra, seksenli yılları illâ kısa bir şeye benzetecek olsam, işte o kısacık ama şahane fayton yolculuğuna benzetirdim sanırım. Fuat ile Aysel'in aşkı yenildi elbette, ama o fayton sahnesinde içimizde kopan alkışın güzel uğultusu hâlâ kulaklarımızda, giderek uzaklaşsa da hep bizimle. Seksenli yıllar, biraz da böyle…

TAC ’63 ANKARA BULUŞMASI

1963 mezunlarımızdan İskender Sayek, Mehmet Artun, Selahattin Önür, Gürkan Ertaş, Bülent Gürsel ve kıymetli eşleri ile Mahmut Aygen,

Bülent Arpaç ile kızı Renin Arpaç ‘92, Erdoğan Kaynak ve Doğan Gözde Özgödek ‘86 Ankara’da bir araya gelerek özlem giderdiler.

Mezunlarımıza nice sağlıklı ve mutlu buluşmalar dileriz.

‘74 HAMSİ PUB BULUŞMASI

İTALYA - Milano TAC'liler Buluşması

Mezunlarımız, İtalya Milano'da bir araya gelerek TAC anılarına bir yenisini daha eklediler.

* Ceren Şişik '99 ve kızı Etna
* Seda Sağlam '00
* Berkan Sağlam '00
* Cemil Solak '13
* Yiğit Berkmen '17
* Hasan Vuruşkan '17
* Pelin Yazıcıoğlu '20

Mezunlarımıza nice sağlıklı ve mutlu buluşmalar dileriz.

TAC Mezunlar Derneği

Kopenhag'da TAC Buluşması

TAC '19 mezunlarımız Deniz Koçak ve Elif Dayı, Kopenhag'da yaşayan mezunumuz Elçin Darendeli '97 ile bir araya gelerek mavra dolu vakit geçirdiler.

Mezunlarımıza sağlıklı ve mutlu nice buluşmalar dileriz.

MAVRA90 Antalya'da

1990 mezunlarımız, Mavra90 ekibi olarak Antalya'da bir araya gelerek anılarına bir yenisini daha eklediler.

Fotoğraftakiler;
Ethem Kuzucu
İbrahim Gezicioğlu
Tufan Karaman
Emre Yıldırım
Mehmet Özel
Hüseyin Turhangil
Önder Darendeli
Ünsal Bayboğan
Mustafa Koca
Ercan Acımış

Mezunlarımıza nice sağlıklı ve mutlu buluşmalar dileriz.

ADANA

Adana'da buram buram zeytin kokan bir pazar kahvaltısı

25 Mayıs Pazar günü 2013 dönem mezunlarımızdan İlayda Tanrıver Saraç Ev sahipliğinde Beta çiftliğinde şahane bir pazar kahvaltısındaydık. Çok sayıda geçmiş dönem mezunumuzun katıldığı bu etkinlik hem bizlerin bir araya gelmesi hem de yeni tatlar keşfetmemiz için olanak sağladı. Egeo Norte imzalı zeytin yağları ile lezzetlendirilmiş Çanakkale yöresine ait zeytinlerin tadına baktık, ev sahibimizin ikramı sıkmalar gözlemeler yedik, kendi üretimleri çayları, dondurmaları denedik. Hepinizi bu lezzetleri daha yakından tanımaya 11-14 Eylül 2025 tarihleri arası Bozcaada zeytin festivaline bekliyorlar.

Mezunumuza teşekkür eder, sağlıklı ve mutlu günler dileriz.

AOSB Buluşması

Kebank Buluşması

ANKARA

ADANA
MERSİN
TARSUS

NAMRUN

ANKARA

İSTANBUL

TARSUS

Tebrikler SEV ’25 Mezunları

Tarsus SEV 2025 mezunları coşkulu bir törenle orta okullarına veda ettiler.

Mezuniyette ilk beşe giren öğrencilere plaketlerini Mezunlar Derneği Başkanımız TAC ’94 Bedia Lütfiye Gücüm takdim etti.

SEV ’25 mezunlarını tebrik eder, lise hayatlarında başarılar dilerken, kendilerini TAC’de görmek istediğimizi belirtmek isteriz. Yolunuz daima açık, şansınız çok olsun!

TAC Mezunlar Derneği

TACli Anne Babalar ve SEV Mezunu Çocukları

Tarsus SEV Ortaokulu mezuniyet töreni coşkuyla kutlandı.
TAC mezunlarımız ortaokuldan mezun olan çocuklarıyla bu güzel anlarını bizlerle de paylaştı.
Tebrik eder, lise ve üniversite mezuniyetlerini de sağlıkla mutlulukla görmelerini dileriz.

Fotoğraftakiler;

TAC ’85 Serhan Sevim kızı Sanem Sevim
TAC ’89 Cem Kurtoğlu oğlu Mustafa Ömer Kurtoğlu
TAC ’92 Mert Bozkaya kızı Talya Bozkaya
TAC ’95 Sude Özaltun Özsırkıntı kızı Lina Özsırkıntı
TAC ’96 Nevzat Arman oğlu Mehmet Arman
TAC ’97 Selim Gizer kızı Elif Gizer
TAC ’97 Fuat Kırcelli oğlu Doğa Kırcelli
TAC ’00 Merve Cömert Kervan ile Burak Kervan kızları Mira Dicle Kervan

TAC Mezunlar Derneği

Aramıza Hoşgeldiniz TAC ’25 Mezunları

Tarsus Amerikan Koleji 2025 mezunları coşkulu bir törenle okullarına veda ettiler.

Mezuniyette ilk üçe giren öğrencilere plaketlerini Mezunlar Derneği Başkanımız TAC ’94 Bedia Lütfiye Gücüm takdim etti.

TAC ’25 mezunlarını tebrik eder, üniversite hayatında da başarılarının devamını dileriz.

Yolunuz daima açık, şansınız çok olsun!

TAC Mezunlar Derneği

TACli Anne Babalar ve TACli Çocukları

Tarsus Amerikan Koleji mezuniyet töreni coşkuyla kutlandı.

TAC mezunlarımız okullarından mezun olan çocuklarıyla bu güzel anlarını bizlerle de paylaştı.

Tebrik eder, üniversite mezuniyetlerini de sağlıkla mutlulukla görmelerini dileriz.

1990 Mehmet Özel kızı Deniz,
1986 İbrahim Eserce oğlu Doğan,
1989 Sami Ural kızı Ayşe,
1992 Alper Burat kızı Zeynep,
1990 Emre Yıldırım oğlu Arda,
1994 Pelin-Hakan Aytan kızları Ece,
1984 Eray Memeç kızı Nisan,
1991 Deniz Cemgil Arıkan oğlu Mehmet Berke

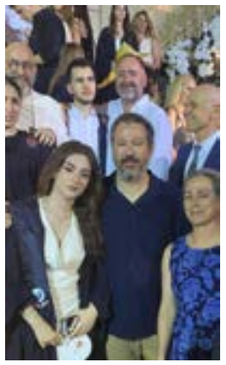

TAC ’52 Doğan Eserce oğlu TAC ’86 İbrahim Eserce ve torunları TAC’22 Mina Eserce ile TAC’25 Doğan Eserce
TAC ’84 Eray Memeç kızı TAC ’25 Nisan Memeç
TA C’88 Emre Yıldırım oğlu TAC ’25 Arda Yıldırım
TAC ’89 Sami Ural kızı TAC ’25 Ayşe Ural
TAC ’90 Mehmet Özel oğlu TAC ’23 Necati Bora Özel ile kızı TAC ’25 Deniz Özel
TA ’91 Deniz Cemgil Arıkan TAC’25 Mehmet Berke Arıkan
TAC ’92 Alper Burat kızı Zeynep Burat
TAC ’94 Pelin Aytan ile TAC ’94 Hakan Aytan’ın kızı TAC ’25 Ece Aytan

2025 Avrupa Gençlik Parlamentosu Bölgesel Konferansı TAC'de yapıldı

Yazan: Ecrin Erdal '27

11-14 Nisan 2025 tarihleri arasında Tarsus'ta düzenlediğimiz Tarsus 2025 Avrupa Gençlik Parlamentosu Bölgesel Konferansı başarıyla tamamlandı. Bu anlamlı ve etkileyici organizasyonu hayata geçirebilmemizde sağladığınız değerli destek için mezunlarımıza en içten teşekkürlerimi sunarım.

Konferansımız, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden ve Türkiye'nin dört bir yanından gelen katılımcıların bir araya gelmesiyle uluslararası bir atmosferde gerçekleşti. Bu çeşitlilik, gençleri "Deniz Altındaki Yaşamı Keşfetmek" temasıyla kültürler arası etkileşimi güçlendirerek zengin tartışmaların yapılmasına olanak sağladı.

Etkinliğimizin ilk günü, resmi üyelerimizin katılımıyla gerçekleşen açılış oturumu ve hazırlık çalışmalarıyla başladı. Takip eden günlerde ise delegeler, komiteler halinde çalışarak belirlenen temalar üzerine çözüm önerileri geliştirdiler ve bu önerileri genel kurulda başarıyla sundular. Katılımcılarımızın gösterdiği sorumluluk bilinci, hazırlık sürecine olan bağlılıkları ve ekip çalışmasına olan katkıları, konferansımızı örnek bir gençlik organizasyonu haline getirdi.

Bu deneyim, yalnızca organizasyon ekibi için değil, aynı zamanda katılımcı gençler için de unutulmaz bir öğrenme süreci oldu.

TAC MEMORIES'den

Bu sayımızda TAC Memories özel salonlarından yine üç ayrı görselimiz var.

Önce Stickler'in siyah beyaz bir fotoğrafı; etkileyici bir gökyüzü anını da içeriyor. Merhum Haydar Göfer hocamızın arşivinden paylaşıyoruz.

Sonra, 1973 yılından bir yazı var. TAC'de basın özgürlüğünün, öğretmenleri ve öğrencileri tarafından ne kadar önemsendiğinin bir göstergesi. Biz gazetesinin o zamanki yayın politikasından memnun olmayan Sn.Ocal Altanay, zamanın Biz gazetesi sorumlu öğretmeni olarak, o zamanın Biz editörü TAC '74 Göksan Arman'a bir yazı gönderiyor. Sansür yok, kısıtlama yok, ama eleştiri var. Geçmişten günümüze örnek bir davranış.

Üçüncü görselimiz www.tacmemories.org adresindeki Yıllıklar salonunun açılış görseli. Şu anda elimizde 1947'den 2009'a kadar yıllıklar var. Yıllıklar salonu ve Dönem panoları salonu, anı evimizin en çok ziyaret edilen salonları. Ancak son dönem yıllıkları da çıktıysa elimizde olsalar bu salon daha da zenginleşse, daha iyi olur elbette. Öğrencilerimiz ve yeni mezunlarımızdan gelecek katkılar makbule geçer.

TAC gelenekleri olan bir okul. Geleneklerin de kaydının, anılarının, fiziki varlıklarının yaşamasını biz TAC Mezunlar Derneği olarak çok önemsiyoruz. O nedenle de gerek Dernek binamızdaki Anı Evimizde, gerekse de www.tacmemories.org adresindeki sanal anı evimizde bu kayıtları, anıları, fiziki varlıkları

korumaya çalışıyoruz.

Sizlerin de elinde TAC ya da TALAS'a dair önem verdiğiniz anı eşyaları varsa eşyanın kendisini ya da sadece görselini kısa bir dipnot ile Mezunlar Derneği ile paylaşırsanız, Anı Evi'nde ya da www.tacmemories.org adresinde bu anıları tüm camia ile paylaşma olanağı buluruz. Şu ana kadar mezunlarımızdan ve okulumuzdan gelen değerli katkılara da teşekkür ediyoruz.

Saygılarımızla

TAC Mezunlar Derneği

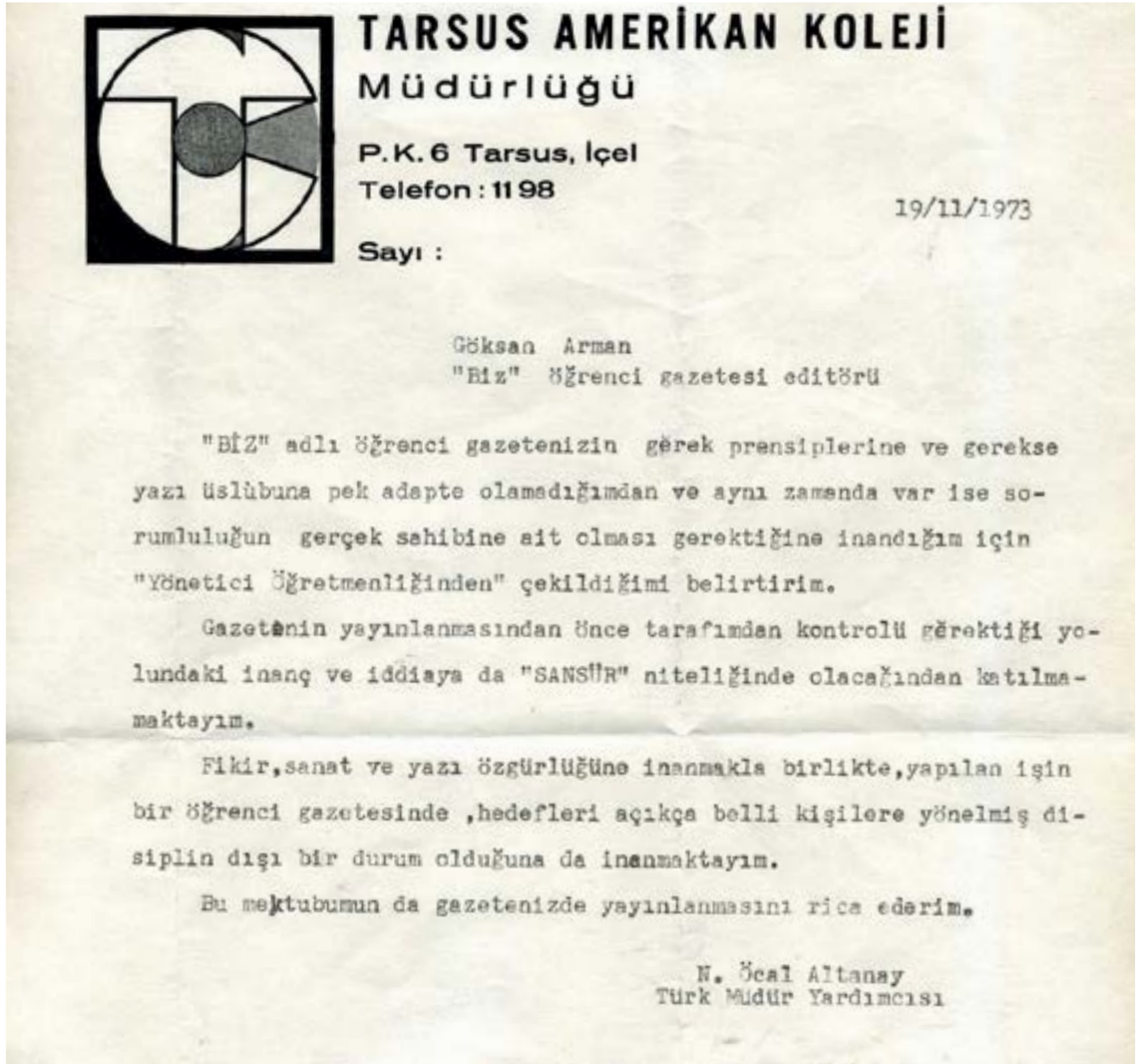

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ
Müdürlüğü

P.K. 6 Tarsus, İçel
Telefon : 1198

19/11/1973

Sayı :

Göksan Arman
"Biz" öğrenci gazetesi editörü

"BİZ" adlı öğrenci gazetenizin gerek prensiplerine ve gerekse yazı üslûbuna pek adapte olamadığımdan ve aynı zamanda var ise sorumluluğun gerçek sahibine ait olması gerektiğine inandığım için "Yönetici Öğretmenliğinden" çekildiğimi belirtirim.

Gazetenin yayınlanmasından önce tarafımdan kontrolü gerektiği yolundaki inanç ve iddiaya da "SANSÜR" niteliğinde olacağından katılmamaktayım.

Fikir,sanat ve yazı özgürlüğüne inanmakla birlikte,yapılan işin bir öğrenci gazetesinde ,hedefleri açıkça belli kişilere yönelmiş disiplin dışı bir durum olduğuna da inanmaktayım.

Bu mektubumun da gazetenizde yayınlanmasını rica ederim.

N. Öcal Altanay
Türk Müdür Yardımcısı

TAO ‘46 – TAC ‘49 İlyas Halil

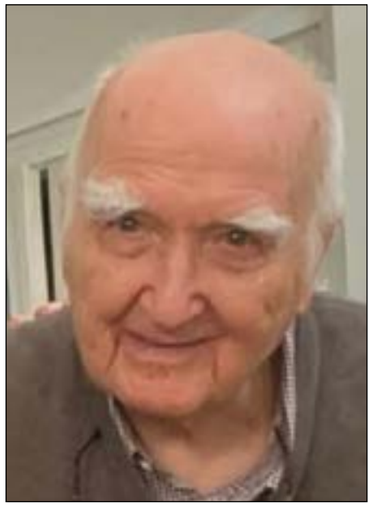

TAC ’48 Doğan Güvenç

TAC ‘69 Serdar Somer

TAC ’90 Levent Erdoğan

TAC ’58 Ertan Söylemez

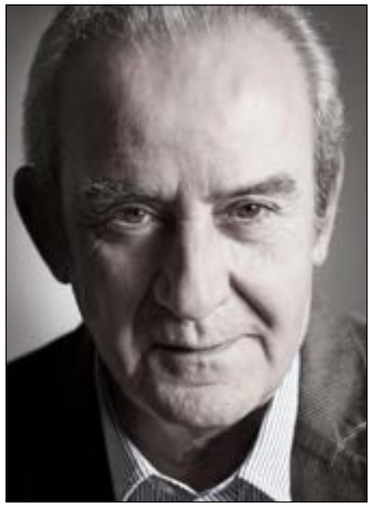

TAO ’60 Ahmet Levendoğlu

TAO ’65 / TAC ’68
Ahmet Hilmi Tanver

TAO ’47 / TAC ’50 Yahya Akel

MEZUNLARIMIZ

TAC ‘69 Serdar Somer
TAO ’60 Ahmet Levendoğlu
TAC ’48 Doğan Güvenç
TAO ‘46 – **TAC ‘49** İlyas Halil
TAC ’90 Levent Erdoğan
TAC ’58 Ertan Söylemez
TAO ’65 / TAC ’68 Ahmet Hilmi Tanver
TAO ’47/ TAC ’50 Yahya Akel

ÖĞRETMENLERİMİZ

Can Murat Yaşar Şengel

Kardeniz Türkmen

MEZUN YAKINLARIMIZ

TAC ‘90 Nazlı İncesulu Demiral’in babası, Defne Demiral Tarsus SEV ‘18, Selin Demiral Tarsus SEV ‘23, TAC 12. sınıf Zeynep İncesulu ve 10. sınıf Can İncesulu’nun dedeleri **Alaattin İncesulu**

TAC ‘76 Baha Kerimoğlu’nun kayınvalidesi, TAC ‘08 Gümrah Kerimoğlu’nun anneannesi **Gülten Usun**

TAC ‘89 Ozan Tüzmen’in annesi **Emine Füsun Topuz**

TAC ‘14 Gözde Bucak, TAC ‘16 Hasan Mert Bucak, TAC ‘22 Sudenaz Bucak’ın babaanneleri **Ayşe Bucak**

TAC ‘90 Hüseyin Turhangil’in babası **İsmet Turhangil**

TAC ‘90 Mine Özülkü’nün annesi, TAC ‘21 Ela Naz Özkut ve Tarsus SEV ilkokulu ‘20 Deniz Tan Özkut’un anneanneleri **Meryem Özülkü**

TAC ’01 Gözde Kıstak’ın babası **Mehmet Coşkuner**

TAC ’87 Mustafa Kaan Kocaoluk’un babası **Yaşar Kocaoluk**

TAC ’87 Rahmetli Nilgün Ekener’in annesi **Turan Ekener**

TAC ’01 Fatih Gündoğdu ve TAC’96 Fahri Gündoğdu’nun anneleri **Meral Gündoğdu**

TAC ’74 Nuri Kantarelli’nin annesi **Melahat Kantarelli**

TAC ’86 Nuriye Güzel Zelef ve TAC’83 Sibel Güzel Türkmen’in anneleri, TAC’83 Faik Türkmen’in kayınvalidesi **Gülümser Güzel**

TAC ’77 Armağan Ömür’ün annesi **Tülin Ömür**

TAC ’96 Tamer Aydın’ın babası **Salim Aydın**

TAO ‘46 – TAC ‘49 İlyas Halil’in ardından

İKİ BACANAK BİR ARADA, HUZUR İÇİNDE UYUSUNLAR

İlyas Halil ve Abdullah Kasapçı çocukluk arkadaşı idiler Mersin'de. 1940'lı yıllar İkinci Dünya Savaşı’nın sıkıntı ve yokluk yıllarıydı. İlkokulu yeni bitirmiş, evden uzak, gurbette, Talas Amerikan Orta Okulu’nda okumaya başlamışlardı. Geceleri soğuk yatakhanede evlerinin, annelerinin özlemiyle yorganı başlarına çeker, sessizce ağlardı ikisi de. Talas'tan sonra Tarsus Amerikan Koleji’ne geldiler. İlyas 1949, Abdullah 1950 senesinde mezun oldu. O yıllarda başlayan kardeşlik duyguları güçlenerek yaşam boyu sürdü...

Tarih 21 Ekim 2013. İki dost uzun bir aradan sonra bir araya geldiler, yılların hasretini gidermek üzere kucaklaştılar. İçel Sanat Kulübü’ndeki toplantıda yanlarında TAC 1963 mezunu diplomat Ergül Bakay, oturan TAC 1968 mezunu Nihat Taner, arkada İçel Sanat Kulübü Başkanı Fatih Alkar ve İçel Sanat Kulübü’nün vazgeçilmezi Siren Yılmazer.

İlyas Halil ve Gabriel Muruve TAC 1949 mezunu iki arkadaş, aynı zamanda bacanak.

İlyas ağabeyin küçük kardeşi Bişara Halil TAC 1959 mezunu, Ottawa'da yaşıyor.

Gabriel (Gabo) ağabey geçen sene aramızdan ayrılmıştı. Şimdi iki bacanak bir arada.

Huzur içinde uyusunlar.

Tarsus Amerikan Koleji (TAC) 1949 mezunu değerli ağabeyimiz İlyas Halil'in aziz hatırasına

2004 yılı Ekim ayında Kanada'nın Montreal kentinde bulunan Uluslararası Sivil Havacılık Örgütü (ICAO) nezdindeki Daimî Temsilciliğimizde Elçi Müsteşar Daimî Temsil Yardımcısı olarak göreve başladım.

Yine TAC mezunu Daimî Temsilcimiz Büyükelçi Sadi Çalışlar'ın konutunda verdiği kokteylde kendisini tanıdım. TAC 48 mezunu Dr. Aydın Yurtçu da orada idi. Her ikisi ile dostluğumuz o andan itibaren sürdü gitti. İlyas ve Aydın ağabeyleri sevgi, saygı ve rahmetle anıyorum.

Bankacı, yazar, şair niteliklerinin yanı sıra ve her şeyden önce İlyas Halil gerçek bir dost insanıdır. Gerek benim evimde gerek kendi evinde, yemeklerde çok kez bir araya geldik. Okulu, Türkiye'yi, dünyayı konuşur, karşılıklı görüşlerimizi dile getirirdik. Beni dikkatle dinler, "bak dinle" diyerek Ortadoğu'daki siyasi gelişmeleri, bunun petrol fiyatlarına olası etkilerini sorardı. Benim bilgi dağarcığımı över, ''sen iyi diplomatsın" derdi. Sohbetlerimizi özlüyorum.

Mersin'e yerleştikten sonra kendine Sanat Kulübü'nce verilen ödül törenine ve Hilton Otelindeki kokteyle katılmış, bu vesile ile TAC dergisinde onunla ilgili yazıyı ve ödül töreni tanıtım broşürünü daha sonra kendisine yollamıştım. Mersin'de yaşadığı mahallede bir sokağa verilen isim plaketinin fotoğrafını çekerek çerçeveletmiş ve 2019 yılında Kanada'ya gittiğimde kendisine sunmuştum. Çok duygulanmıştı.

Ergül Bakay

Dış işlerinde 40 yılımı doldurduğum 2008 yılında düzenlenen kokteylde ve başka vesilerle bana yazdığı kartlardaki seslenişlerinin birkaçını aşağıda nakşediyorum:

"Mülkiyeli aziz Dost,

40 yıl Mülkiyeli olmak güzel şeydir. Osmanlılar Viyana'ya hilal ve kahveleri getirdiler. Viyana'yı Viyana yapan kahveyi, "croissant"ı bıraktılar. Hoş bir seda bırakıp yurtlarına döndüler."

2010 yılındaki Montreal ziyaretimde VIP otomobil gönderip beni havaalanından aldırmış, Queen Elizabeth otelinde birlikte yemek yemiştik. Yemekte kendisine hitaben otel amblemli kâğıda yazdığım teşekkür yazıma cevaben kâğıdın arka yüzüne şunları yazmıştı;

"Aziz Dost Ergül,

Yağmur yağıp ıslanmayınca dostlukları tam anlayamıyorsun. Anlayınca da biraz geç kaldım diyorsun. Giden trenin raylarda bıraktığı sesi duyuyorsun. Bu notu sana geri veriyorum. Unutmayacağımı bilmeni isterim. Sevgilerimle. İlyas"

Bir dosta vefa ve sevgi

Ergül Bakay (TAC '63), Dr. Aydın Yurtçu (TAC '48), TC Fahri Konsolosu Emin Battika, İlyas Halil (TAC '49) Montréal.

seslenişi ancak İlyas Halil'in kaleminden bu şekilde çıkabilirdi.

Değerli dost ve ağabeyim İlyas Halil unutulmaz bir seda ve kitaplarını bırakarak bu dünyaya veda etti.

Değerli eşi İren Hanımefendiye tekrar başsağlığı dileklerimi iletiyorum, Huzur içinde uyusun. Unutmayacağız.

E. Diplomat

TAC '63 Ergül Bakay

Emekli Başkonsolos Ergün Ülkü, Dr. Aydın Yurtçu, Ergül Bakay, İlyas Halil (Montréal, 2006 veya 2007).

TAO ‘46 – TAC ‘49 İlyas Halil’in ardından

Kolej’de Bir “Centilmen”

Yazan: TAC ’68 Nihat Taner

İlyas Halil 1930 yılında Adana’da dünyaya geldi. Annesi Virjin Hanım, babası eczacı İskender Beydir. Halil ailesi 1930’ların ortalarında Mersin’e taşındı. Evleri sonraki yıllarda öykülerinde sıkça anılacak olan 177. sokaktaydı. İlyas Gazi Paşa İlk Mektebi’nden 1942’de mezun oldu. Ardından Kayseri, Talas’taki Amerikan Ortaokulu’na gitti.

Ay Eylül. Yıl 1941, yaşım on bir. Sokağımız savaş yıllarını yaşıyor… Kim aşıladı fikri bilmiyorum. Annem beni Talas’a yatılıya göndermeyi düşünüyor. Babamın aklı Galatasaray’da… Temmuz geldi. Okul hazırlığına başladık. Bana uzun pantolon kışlık palto alınacak... Eylül geldi. Kuzu ben. Kurbanlık ben. Boynumda ip istasyona gittik. Gar kalabalık. Peronda üç vagon. Biri Ulukışla aktarmalı Kayseri’ye gidecek [1].

1946 Haziran’ında Talas’tan mezun oldu ve Eylül ayında liseye Tarsus Amerikan Koleji’nde başladı.

… Aradan elli beş yıl geçti. Bütün ayrıntılarıyla anımsıyorum, o çarşambayı. Ilık bir sonbahar sabahı. Hava iğde kokuyor. Güneşte üç beş öğrenci; Besim Akbaş, Yılmaz Poda, İsmet Hallaç okul bahçesinde kümeleşmiş konuşuyoruz. İsmet, Gabriel fen koluna ayrılmışlar, tıbbiyeye gidecekler. Besim önemli bir gazeteci olacak, Yılmaz iş kuracaktı. Ben aklıma estikçe şiirler karalıyorum kara tahtaya. Salkım söğüdün yapraklarında rüzgâr hışırdıyor uzakta. Kulağım zilde. Şadiye hanımın felsefe dersine gireceğiz [2].

İlyas kör kütük aşıktı. Aklı derslerde değil

TAC 1947 Yıllığı

sevgilisindeydi.

Aylardan Haziran, vakit öğle üstü. Güneş tepede sarı şapka. Güzel İrina’nın özlediğim gamzeleri gölge. İlik kestane. Eteği kelebek kanadı, titriyor içimde. Rüzgârdan.

Okul bitmek üzereydi. Mersin-Tarsus tren yolculuğu uzun olacaktı. Sınavlara hazırlanmak için hafta sonu okulda kalmıştık. Tarsus Belediye Parkında havuzun kıyısında ders çalışıyorduk. Hava, çağla bahar. Dal araları, yeşil başlı kuşlar. Kulağımda cıvıltılar. Seslerden, kokulardan sarhoş. Bahar heyecanını nefesimde duyuyorum İrina’yı parkta bulamayınca.

Kolej’de bir “centilmen”

Gabriel Muruve, Ahmet Öztep, Yüksel Erdil, Arif Nihat Asya’nın şiirlerini gözden geçiriyorlar. Öten kuşlara kulak tıkamış, Hoca’nın “Bayrak” şiirini ezberliyorlar. Sınavlara boş vermiş, İrina’ya yazdığım şiiri bitirmeye çabalıyordum [3].

Annesini göğüs kanserinden kaybettiğinde 17 yaşındaydı. Kendinden 8 yaş küçük kız kardeşi Lilian ve 10 yaş küçük olan Bişara’nın sorumlulukları genç omuzlarına yüklenmişti.

Dalını yaprağını everdiler Virgini
Dalını yaprağını kırdılar
Doya doya görmediğin yavrunu
Öpemediğin sevemediğin…
Ben kazık gibi adam oldum
Kızın iki karış boy attı
Bizleri bıraktığın günden beri… [4]

Kızkardeşi Lilian 14 Haziran 1937’de doğmuştu. Yaşamını Jorj Atat (23.04.2023-06.01.2006) ile birleştirdi. 11.12.2021’de bu dünyadan ayrıldı. Oğulları Jozef Atat Mersin’in tanınmış iş insanlarındandır. En küçük kardeş Bişara 1940’ta dünyaya geldi. 1959’da TAC’den mezun oldu, Ottawa’da yaşıyor. İlyas 1949’da Tarsus Amerikan Koleji’nden mezun oldu. İlk sanatsal çalışmaları şiir üzerineydi. Küçük bir arkadaş grubu ile Hasan Baba’nın işlettiği Akkahve’de veya Nuri Abaç’ın bürosunda buluşuyor, sohbet ve sanat tartışmaları arasında yeni eserler üretiyorlardı.

Katz’ın yaratıldığı gün masada beş ya da altı kişiydik. Dışarıda ince bir yağmur. Buram buram bir yaşam kokusu. Bahar, kapının ardındayım diyor. Nurer Uğurlu, Celal Çumralı gelen geçenlere dalmışlar, yarım kulakla konuşmaları dinliyorlar. Nuri, Hasan Baba’yla yarenlik ediyor. Osman ikisini de ahretlik sorularına boğmuş. Hasan Baba’ya “Haklısın!” dedi… Nuri, “Örnek ortada değil mi?” dedi. “Haşmet Paris’te kalsaydı şimdiye dek ünlü olurdu.”

“Belki de olmazdım” dedi Haşmet, “Ama hiç olmazsa Bakanlık baskısının altında üzüm gibi ezilmezdim.”

Tam o sırada kahveye Ziya Arıkan, Hüseyin Mengenli girdiler [5].

… O günlerde Akdeniz kıyısında unutulmuş, bir küçük kasabada yaşayan bir avuç sanatçı, oval bir tren yolunda giden katarlar gibi birbirlerini ittiler. Birbirlerine hız, güç verdiler. Kimin itip, kimin itildiğini kestirmek olanaklı değil, ne de önemli. O günlerin sanatsal anlamına hepsi ayrı ayrı katkıda bulundular [6].

★ ★ ★

İrina (Eren) Mersin’in köklü ailelerinden Köşkeryan’ların kızıydı. Eren ile İlyas 3 Haziran 1961 günü Mersin Katolik Kilisesinde evlendiler. Hastane Caddesinde Gürani apartmanının en üst katında oturuyorlardı. İlyas Halil o ilk geceyi çok canlı anlatıyor:

Hal’in kapısında o sabah İren’in iskarpinleri koptu. Bembeyaz uçuştu köpük. Bir kar yığını yerden göğe… Bir aydınlık, iki karanlık. Araba kırık, atlarımız dinç taylardı. İlk gece atları sokağa bağladık. Otel küçük, oda tek. Pencerede gül, çiçek… Sabaha dek kimseyi uyutmadılar Mersin Oteli’nde.

Ak yemek masasında taze ekmek, sıcak aş. Birbirine dalmış iki kişinin önünde soğur yemek yavaş yavaş. Koltuklar, sanadalyeler dolmuş kuş yuvasına. Gürani apartmanı numara beş. Parlak bir soba, günler kış. Dışarısı süresiz yağmur. Kahve bir halı gibi ısıtır ayakları. Gerçek dışı bir otel bu. Nedense bizden başka konuk yok. Dışarıda bir balkon, dağdan denize uzanan.

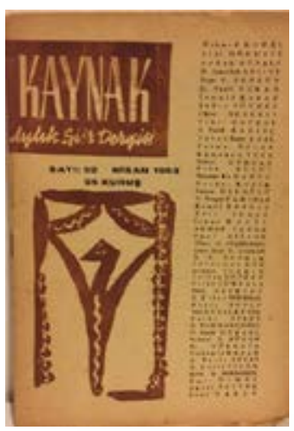

KAYNAK DERGİSİ

Önümüz su,

ardımız yel, havada portakal. İlk gece yorgunluk, uykusuzluk… Aşağıda kişneyen atlar, yatakta çıkrıklar [7].

1948'den 1956'ya değin (113 sayı) çıkan bir Kaynak dergisi vardı. Dergiyi Ankara'da Avni ve Turhan (Dökmeci) kardeşler çıkarırdı. O yılların genç şairlerinin hemen hemen hepsi Kaynak'ta yazardı. Kaynak'ın ilk sayısında Behçet Necatigil, Nahit Ulvi Akgün, Ceyhun Atuf Kansu ve İsmail Arar'ın yaşam öyküleri ve şiirleri vardı. Daha sonra Vehbi Cem Aşkun, Osman Atilla, Özdemir Asaf, Ayhan Hünalp, Ercüment Uçarı yazdılar. Ahmet Muhip Dranas, Cahit Sıtkı Tarancı, Atilla İlhan'ın imzalarına rastlandı. Bugün büyük bir üne kavuşmuş şairlerin hemen hepsi Kaynak'ta yazdı.

İlyas Halil adlı genç bir şair de bunların arasındaydı. Sadece şiirler yazmaz, İngilizce bildiği için genç şairlerin şiirlerini İngilizceye çevirirdi. Benim de çevrilmiş bir iki şiirim vardı. İlyas Halil gençlik yıllarımızda birkaç şiir ve öykü kitabı yayımladı. Gençliğimizin sıcak günlerinde bütün umudumuz şiir ve öykülere dayanmıştı. Yıllar böyle geçti. Şiiri, öyküyü sürdürenler de oldu, yarı yoldan dönenlerde…

Şimdi düşünüyorum da şiire, öyküye, sanata ne kadar çok bel bağlamışız. İlyas Halil de bunlardan biriydi. Önce Kanada'ya göç etmiş İlyas Halil, sonra Körfez'de, Abu Dhabi'de bankacı olmuştu. Amatörce şiir ve öykü kitapları çıkarıyordu, ama asıl işi bankacılıktı. Körfez olayları çıkınca geçende telefonda konuştuk. Sıcak ve tehlikeli olay onların ta yanı başlarındaydı ama hiçbir etkisi yokmuş.

"Sizin oralara uzanmaz mı?"

"Şimdilik uzanmıyor."

Telefondaki sesi bizden daha korkusuz çıkıyordu. Petrol bu, kiminin başına bela olur, kiminin tüyü bile kıpırdamaz… Şairlik günlerimizi kısa kestikten sonra "Bak sana bir hikâye anlatacağım" dedi. Bir gün Kanadalı bir dostu İlyas Halil'e uğramış. "Sen oraları bilirsin, ben Bodrum'a gitmek istiyorun. Bana yardımcı olacak bir adres verebilir misin?" İlyas Halil'in de aklına İlhan Berk gelmiş. Şair İlhan Berk yıllardır Bodrum'da oturuyor... Orada evi, barkı, ticareti var. Yaz kış oturduğu için de tanıdığı çok. "Yaz" demiş, "İlhan Berk."

"O kadar mı, başka bir şeyi yok mu?"

"Başka bir şey söylemeye gerek yok. Arkadaşım şairdir, İlhan Berk deyince hemen herkes tanır. Ama sen ilk gördüğün polise sorarsan onu daha kolay bulabilirsin." Kanadalı kalkar Bodrum'a gelir. Kahvede otururken birkaç polis görür. Hemen onlara İlhan Berk'i sorar. Polisler:

"Şimdi buradaydı, kahvaltı etti. Peynir, zeytin yedi, çay içti. Her sabah burada kahvaltı eder. Şimdi şu kıyıdaki kahveye gitmiştir. Oraya gider ve kahveciden sorarsanız, size hemen gösterirler." Kanadalı kalkar, söylenen kahveye gider ve İlhan Berk'i sorar, gösterirler. Kanadalı kendini tanıtır, hoş beşten sonraİlyas Halil'in selamlarını iletir. Kanadalı tatil boyunca güzel günler geçirir. Bu arada da Bodrumlu polislerin şairlere ne denli değer verdiklerine tanık olur. Şair mi, hemen herkes tanıyor. Tatil biter, Kanada'ya döner. İlyas'la karşılaştığında,

"Yahu" der, "Senin şair arkadaş ne denli ünlü, ne denli değerli, onu polislerden kime sorsam biliyor, gösteriyor. Böyle bir arkadaş tanıdığım için çok övünürüm."

Kanadalı, bizde şairleri polislerin izlediğini, polislerin şair izi sürdüğünü nereden bilecek! İlyas hiç oralı olmaz, "Bizde şairlere çok değer verilir. Şairleri çok severler" der. [8].

★★★

Mehmed Kemal anlatıyor: İngilizce bilen bir arkadaşımız vardı, İlyas Halil. Çoğumuzun şiirini İngilizceye çevirir, çeviriler de dergide yayımlanırdı. İlyas Halil'den biraz söz etmek isterim. Birkaç ay önce "Doyumsuz Göz" adıyla öykülerini bir kitapta topladı, yayımladı. Eleştirmenlerin pek ilgisini çekmedi ama herhalde çekecektir. İlyas Halil de, Avni Dökmeci gibi geçen yılların tozlanmış rafları

POLİTİKA VE ÖTESİ
MEHMED KEMAL

Kaynak Dergisi

Cumhuriyet
7 Temmuz 1983

İlyas Halil İngilizcede

■ Kültür Servisi — Utah Üniversitesi Edebiyat dergisinde öykü yazarı İlyas Halil'i konu alan bir yazı yayımlandı. Yazarın, Prof. Joseph S. Jacopson tarafından çevrilen öykülerini konu alan yazıda, "Kültür çatışmalarını konu alan nefis, fantastik, mizahi öykülerle, Kanadalılar kendi ülkelerini bir göçmen gözü ile görebilecekler" sözleri yer alıyor. İlyas Halil 1964'te Kanada'ya göç etmişti. Utah Üniversitesi profesörlerinden olan Jacobson daha önce de Aziz Nesin'in yapıtlarını İngilizceye çevirmişti.

Cumhuriyet
4 Ağustos 1990

CUMHURİYET/11

POLİTİKA VE ÖTESİ
MEHMED KEMAL

Şairin Adresi...

Cumhuriyet
6 Şubat 1991

arasında kalmıştı [9].

1964 yılında Halil ailesi Kanada'ya göç etti. Sınıf arkadaşı ve bacanağı Gabriel Muruve Türkiye'de tıp eğitimini tamamlamış, ihtisasını Kanada'da yapmıştı. Halil ailesi önce Muruvelerin oturduğu Winnipeg'e yerleştiler. Ardından Montréal'e geçtiler. İlyas bankacılık kariyerinde yükselmeye başladı.

Kanada'nın soğuk ve karanlık kışları onu etkilemedi. O hep Akdeniz'in güneşini ve mavisini, zeytin ve narenciye ağaçlarının yeşil ve turuncusunu, bahar çiçeklerinin kokularını yaşıyordu yüreğinde. 1979'da Birleşik Arap Emirliklerine taşındılar. Yatırım bankacılığında önemli bir uzman olmuştu. Yirmi yıla yakın Birleşik Arap Emirlikleri'nde çalıştıktan sonra emekli oldu. Bundan sonra yaşamını

Kraliçesi ve prensesleri ile

Gabriel ve Noella Muruve, Michelle Preston, İlyas Halil, oturanlar Bişara Halil ve eşi Nelly

Kanada'da üç TAC'li: Bişara Halil ('59), Gabriel Muruve ('49) ve İlyas Halil ('49)

Montréal'de sürdürecekti.

★ ★ ★

İlyas Halil yaşama çok bağlıydı. Ölümü öykülerine mizahi bir şekilde taşımıştı:

Dün "Vatandaş Hayat Uzatım Genel Müdürlüğü"ne gittim. Orada öteden beri çalışan bir dostumu gördüm. Onun yardımı ile dosyamı inceledim. 2030 yılına kadar yaşamama izin çıkmış. Örnek ülkedaş olduğum için yaşam günümü üç yıl uzatmışlar. Sevinçler içinde eve döndüm… Evde karıma belirttim bu sevincimi. Ondan hiç beklemezdim bunu doğrusu.

Benimle birlikte sevineceğine, "Ben ne zamana kadar yaşayacağım?" demez mi?... Gördünüz mü sevgili eşimi? [10].

Bir Şükran Borcu başlıklı yazısından:

Öksürdüğüm için doktora telefon ettiğimi duyan torunum "Grapayas, bugün ölecek misin?" diye sordu bana…

"Bilmem" dedim. "Kimse bana bir şey söylemedi. Bugün pek vaktim yok. İşlerimi bile zor bitireceğim." … Dört kalem şükran borcum olduğunu gördüm. Borçlarım çok eski yıllarda başlamış… İlk alacaklım ressam Nuri Abaç'tır. 1954 yılından buy ana, geceleri parklardan çaldığımız renkleri onunla paylaştık. O, renkleri tuvaline serdi, ben öykülerime…

Sonra gurbet başladı. Bilmediğim bir yerdeydim, Montréal'de. Kışları acı, renkleri soluktu buranın. New York'ta Talat Halman'ı bulunca, bazı öykülerimde yazdığım gibi, mutfağımı Mersin'le, şiirle döşedim. Yatak odamda Akdeniz. Günü gelince telefonun öbür ucunda Türkçe konuşacak, akıl danışacak biri vardı. Beni Türkiye'ye getirdi.

Sonra kitap faslı başladı. Dost Remzi İnanç editörüm oldu. Son yirmi beş yılda sayısını unuttuğum kitaplarımı yayımladı, bana yol gösterdi. Bir bakıma yitirdiğim Avmi Dökmeci okulunu geri getirdi.

Sonra emeklilik yılları… Yaşamın en zor devresi başladı. Çok eski bir dost hızır gibi yetişti. Yıl farkını unutursam, Talas'tan, Tarsus'tan Dostum Mete Akyol bana Bütün Dünya'nın sayfalarını açtı.

Bu dört aziz dosttan başka borçlu olduğum çok insan var. Şimdilik bu yakınlara şükran borcumu iletmek isterim. Nuri, Talat, Remzi ve Mete dostlar sağ olun. Uzun bir yolu kısa yaptınız. Güç bir yolu yürünür kıldınız. Taşınmaz sanılan Anadolu'yu okyanusların sonuna getirmeme yardım ettiniz [11].

★ ★ ★

İlyas Halil'in öykülerinde Mersin sevgisi ve hasreti sıkça vurgulanır: Kekik otları, Ağustos güneşi, böcek çığırıyordu, nemli toprak tütsü yakmış, Bahar geliyordukatar katar turunçla Mersin'e… Şimdi Uray caddesi güneşli, turunçlu, martı dolu olmalı, yoksa böyle değil mi? [12].

Fransız kolonyal stili, ortası gökyüzüne açık, Mersin'in eski Adliye yapısı, 1953 yılının yazında, her sabah yüzyirmi boz kumru, onyedi yargıç, üç düzine kara giysili avukat ve köylülerle dolar boşalırdı. Öğleden sonraları, gölgeler uzayıp yapıdan el etek çekilince, Yusufçuk kuşlarının sesleri boşlukta yankılanır, ortalığı hüzün kaplardı. O günlerde, ak yüzlü, yeşik pancurlu bir yapının önündeki Ziraat Bankası'nın daracık sokağından, denizen küçük bir kesimi görülür, gündüzleri bellerine kadar suya batmış mavnalar, gebe inekler gibi sallanarak açıkta duran vapurlara pamuk, tahıl taşırlardı. Geceleri ise deni, sütlü bir göle dönerdi. Salkım söğütlerin gölgelediği hapishane yönü dilekçe yzıcılarıyla çevrilmişti. Yapının içi, köylüklerden gelenler, mahkemeye işi düşenler, hapishane ziyaretçileri ile dolar taşar, arı kovanı gibi uğuldardı… Bir alt sokakta, Osmanlı Bankası'nın yasemin kaplı yapısının karşısında, Abaç'ın atölyesini ziyaret ettiğim günlerde Yusuf'u tanıdım [13].

Şimdi Mersinde Pompeiopolis'te, Viran Şehrindeyim. Traşım uzamış, sıcaktan terden boynum kaşınıyor. Ya Temmuz ya Ağustos ayındayız. Dik, beyaz taş kolonlar, ufak kum tepeleri, yığınla kurumuş ot, çalı. Uzakta mavi Akdeniz'in hışırtısı [14].

★ ★ ★

Ben de İlyas Halil'i öykülerinden tanıdım. Yeğeni, arkadaşım Jozef Atat kitaplarının basımını takip ediyor, yorulmadan dağıtımını yapıyordu. Ardından yazışmaya başladık İlyas ağabeyle. Hafta içinde çalıştığımı bildiğinden genelde Cumartesi günleri öğleden sonra telefon ederdi. 514 kodunu görünce Montréal'den arandığımı anlardım. Birinde heyecanlı bir sesle "Yahu sen Mahmut'la tanışıyormuşsun!" dedi. Benden az önce Mahmut Makal öğretmeni aramış, onunla dostluğumuz bahis konusu olmuş. Bazen küçük ricaları olurdu. Kitaplarından bir veya bir kaçını göndermek üzere isim ve adres verirdi. Özellikle TAC'deki edebiyat öğretmenimiz Haydar Hoca'yı sorardı.

İlyas ağabeyin Montréal'i anlattığı öyküleri zevkle takip ederdim. 1973-76 arasında doktora çalışmam sırasında, 1980-81'de akademisyen olarak oralarda bulunmuştum. Parc Avenue sonundaki Kadıköylü Ermeni dostların işlettiği Patisserie Atlas, pastırma ve sucuklarıyla ünlü Kayserili Yervant usta, Türk konserveleri, reçelleri satan bakkal Nazar, St. Laurent Bulvarında Lübnanlı bakkallar ve akşam üzeri piyasaya çıkan kaldırım çiçekleri…

Bana yazdıklarına bakıyorum. Bu mektubu

Zarfın üzerindeki çıkış damgası 1 Nisan 1995 tarihli.

Abu Dhabi'den göndermiş, otuz yıl önce.

Aziz kardeşim Nihat Taner

Mektubun ve dergiler bilmezsin nasıl hoşnut etti beni. İyi niyet dileklerine teşekkür ederim. Son ziyaretimde Mersin'i bir hayli değişmiş bulmuştum. Yalnız geride bıraktığım genç kadınlar değil, kentin sokakları ve evleri bile yaşlanmıştı. Bana öyle geliyor ki Mersin'den ayrıldığım zaman kuşlar daha dinç, kelebekler daha renkli, genç kızların yanakları daha elma soyluydu. Doğaya bir halt mı oldu ne oldu. Ortalık karıştı, düzen bozuldu. Eski dostlarımın bir çocuğu mezarlıkta keyif çatar buldum. Hepsine Allah rahmet eylesin. Biri mezarında ''vallahi bu dertten kurtulduk" diyordu. Bir başkası "çekilir şey mi" diye söyleniyordu. Mersin mantık dünyasının dışına çıkmış, Hamalından dilencisine kadar herkes milyoner kesilmiş, üstelik hepsi aç çıplak.

Ama sen yine bu yazdıklarıma pek kulak asma. Şimdi fırsat düşse, yarın koynuna koşar gibi, seve seve dönerim Mersin'e.

Mari Dudu öyküsünü ben de severim. Mari uzun yıllar Ste. Catherine caddesinde kalem satmıştı. Aksi, inatçı bir Anadolu yüzü vardı. Nevşehirliydi. Ancak Nevşehir'i bilmediğim için kadını ister istemez Talaslı yaptım.

İçel Sanat Kulübü dergisi ilginç bir teşebbüs. Tebrik ederim. Mersinli sanatçılara forum yaratma bakımından faydalı olacak. Yıllar önce Nuri Abaç'ın bürosu bize aynı forumu sağlamıştı. İlk şiir münakaşaları, resim kavgaları, felsefe çekişmeleri Nuri'nin bürosunda başlamıştı. Nuri o günlerde sabah saat sekizden akşamın beşine kadar bıçak keskin iş adamı idi. Ama beşi bir geçe Nuri kadife ruhlu şair ressam olurdu. Sonra âşık Nuri'ye dönerdi. Hani o zamanların Mersin kızları da kızdı hani. Baharda turunç çiçeklerine güzleri ayva ağaçlarına dönerlerdi. Sabahları deniz genç kız gibi çıplak uyanır, akşamları aile bahçesinin altında aşk türküleri mırıldanırdı. Sanat dövüşmeleri çok sonra Akkahveye, Öğretmenler Derneğine atladı.

Akkahvenin en güzel yanı ak boşluğu, ak ışıkları idi. Denize bakan kapısından ara sıra mavi bir ışık dolardı.

İşte böyle aziz dost. Mektup ve dergilerin eski bir duyguyu canlandırdı. Sağlıklı kal, sevgilerimle.

İlyas.

★ ★ ★

Muhterem İlyas ağabey,

31 Mayıs 2007

Neslihan hanımla nihayet irtibat kurabildik ve kitaplarınızı bugün kendisine yolladım. Sanatın gücü ve evrenselliği Montréal'den Anadolu'daki köy mektebine uzanıyor – muhteşem! İçel Sanat Kulübü bülteninin yeni sayısında ekli yazı çıkı, zevkle okudum ve sizinle paylaşmak istedim. Bekir bey merhum anne tarafımdan akrabamız olurdu.

İçten saygılarımla,

Nihat

★ ★ ★

Aziz dost Nihat Taner,

1 Haziran 2007 Cuma

Dost eline bin teşekkür. Hızır yetiştin. Neslihan hanıma e-mail göndermiştim. Herhalde varmadı. Neslihan hanıma benim e-adresimi verirsen memnun olurum. Dergisini sevdim. Yazı gerekirse göndermeye hazırım.

Aziz dost, Bekir Uluğ beyi Mersin'de tanımıştım. Besim Akbaş sevdiğim sınıf ve mahalle arkadaşımdı. Evleri Yanık Mektebe bakardı. Bekir bey iyi bir şairdi. Köşede kıyıda kalmıştı. Kötü dünya ile arası kötü, güzel içki ile arası iyi idi. Rakı o günle 20 kuruştu. Bekir Uluğ'un günlerine ait öyküyü bitirince sana göndereceğim. Mersin'de dergiye verirsen sevinirim. Bu mektubun kopyası Jozef'e de gidiyor.

Sevgi ile kucaklarım.

İlyas Halil

★ ★ ★

Talat Halman'ı 1971 yılında tanımıştım. Kültür Bakanıydı ve mezunu olduğu Robert Kolej'in Kırmızı Salon'unda biz öğrencilerle bir sohbet toplantısı yapmıştı. 2013 güzünde İlyas ağabeyin Mersin'e geleceği günlerde, New York'ta bulunan Talat Beye mesaj göndermiş ve kendisinden bir yazı rica etmiştim. Yanıtı geldi.

Sayın Nihat Taner,

İlyas Halil özlü şiirlerle yoğun öykülerin virtüözüdür. Türk edebiyatında en başarılı minimalist örmeklerin birçoğu, yirmi beş yıldır onun kaleminden çıkıyor. Üç beş mısradan oluşan şiirlerinde özdeyişlerin damıtılmış gücü var. Bazıları gönül okşayıcı Türkçe haikular… Kimisi de berceste akıl parıltıları…

İlyas Halil öykücüklerin üstadı… Geniş bir insanlık coğrafyasına yayılan bu mücevherler, evrensel değer taşıyor. Yürek parçalayanları da var, tebessüm ilham edenleri de, kahkahadan kırıp geçirenleri de… Bu kadar kısa şiirler ve öykülerle koskoca bir beşeri panorama yaratan kaç şair-yazar düşünülebilir herhangi bir dilde?

Türkçe ve Türkiye İlyas Halil'in/değerini bilmezse büyük bir edebi haksızlık yapmış olur. Yetişkin hayatının üçte ikisini yabancı ülkelerde geçirmiş olmasaydı ülkemizde dillere destan bir paratıcı olacaktı. Yine de, hepimiz minnettarız bu olağanüstü şiir ve öykü ustamızın eserleri için.

Ömrü bol olsun.

Sayın Taner,

İlyas Halil hakkında istediğiniz kısa yazıyı sunuyorum. Beğenirseniz kullanınız.

Saygı ve sevgilerimle...

Talat S. Halman

★ ★ ★

İlyas Halil ve Abdullah Kasapçı çocukluk arkadaşı idiler Mersin'de. 1940'lı yıllar İkinci Dünya Savaşının sıkıntı ve yokluk yıllarıydı. İlkokulu yeni bitirmiş, evden uzak, gurbette, Talas Amerikan Ortaokulunda okumaya başlamışlardı. Geceleri soğuk yatakhanede evlerinin, annelerinin özlemiyle yorganı başlarına çeker, sessizce ağlardı ikisi de. Talas'tan sonra Tarsus Amerikan Kolejine geldiler. İlyas 1949, Abdullah 1950 senesinde mezun oldu. O yıllarda başlayan kardeşlik duyguları güçlenerek yaşam boyu sürdü...

Tarih 21 Ekim 2013. İki dost uzun bir aradan sonra bir araya geldiler, yılların hasretini gidermek üzere kucaklaştılar. İçel Sanat Kulübündeki toplantıda yanlarında TAC 1963 mezunu diplomat Ergül Bakay, TAC 1968 mezunu Nihat Taner, İçel Sanat Kulübü

İlyas ağabey aşağıdaki e-posta mesajını Sayın Remzi İnanç ve bana ortak göndermişti.

başkanı Fatih Alkar ve İçel Sanat Kulübünün vazgeçilmezi Siren Yılmazer vardı.

Aziz dostlar Nihat Taner ve Remzi İnanç

Bundan bir süre önce Mersin Üniversitesinden sayın Prof. Nurseren Hanım'dan aşağıdaki e-maili aldım. Montréal'de ikamet ettiğim için telefon numarasını rica ettim. Cevap alamadım. Mersinde 1954 -1960 yılları arasında Nuri Abaç ve şürekâsının sanat çalışmaları ile ilgili iki üç yazı tasarlıyordum.

Haşmet Akal ile ilgili birinci yazı ektedir. Sayın Nurseren Tor Hanım o günlerin sanat havasını bilmek isterse yazı emrine amadedir. Öteki yazılar hazır olunca arz ederim. İkinci yazıda Nuri'nin korkunç pentüründen söz edeceğim.

Nuri o resimlerde güzel insanın iç çirkinliğini göstermek istiyordu. Yıllar sonra Winnipeg, Montréal, Abu Dhabi'de Nuri Abaç'ı tanıtmak için çabalarken Nuri ile çok çekişmemiz oldu. Resimleri sergilemek, satmak mümkün değildi. "Nuri, resimde insanlar sevinmek isterler, korkmak değil" dedim anlatamadım. Nihayet pazar Nuri'yi ikna etti. Pazar gerçeğine aklı yattı. Halkını resmetti.

Nuri'nin son çalışmaları ise insanın çocuk yanı idi. Bu devre için ilginç yazışmalarımız oldu, zamanla değinmek isterim.

Remzi dost, bu yazıyı Nihat dostumuz Mersin'de kullanmak istiyorsa Nihat Dostumun emrine amadedir. Ama her halükarda dosyaya almanı rica ederim.

Nihat Taner dost, yazıyı Prof. Sayın Nurseren Hanım'a iletmeni rica ederim. Ötekiler yazıyı görmek isterse memnuniyetle gönderirim.

Aziz Dostlar yeni başlayan yılın hepimize hayırlı olmasını dilerim.

Sevgi ve dostlukla,

İlyas

★ ★ ★

İlyas Halil en çok Nisan ayını severdi. Akdeniz daha mavi, Toroslar daha yeşil, Mersin'in kızları daha çekici, havada narenciye çiçeklerinin kokusu daha yoğun olurdu o zaman. 2025'in 23 Nisan günü Mersin'de ilginç bir canlılık başladı. Ayakkabı boyacısı Ramazan, sinema afişlerinin reklamını yapan kovboy Boro, Çardak mahallesi sakinleri, Akkahve'nin ilk müdavimleri aramızdaydılar yeniden. Eski bir dostlarını karşılamaya hazırlanıyorlardı. İlyas Halil dostlarını daha fazla bekletmedi, eskimeyen sevdası Mersin'ine kavuştu.

Hiç kimse Mersin'i onun kadar sevmemişti…

Jorj ve Lilian Atat, İlyas Halil, Jozef Atat

İlyas Halil ve Hanri Atat

Çekirdek aile. İren ve İlyas, kızları Monica, Karen, Katya, Marissa. Damatlar Olof Lövblad, Robert Mechanic, Cian O. Suilleabhain, Duncan Mackenzie. Torunlar İsabelle, Eric, Madeline, James, Lyla, Julien.

Irene Halil'in notu: Oturanlar İlyas'la çok değer verdiğimiz ve çok kıymetli, ailemizin bilge insanları, İlyas'ın çocukluk arkadaşı George Aburus ve eşi Marthe Muruve Aburus. Etraflarında ailemizden ufak bir grup.

Kaynakça:

1. Körler Bahçesi (Ekim 2004). Ay Eylül (s. 39-43).
2. Körler Bahçesi (Ekim 2004). Şadiye Hoca (s. 83-87).
3. Plaza Dona Elvira (Ekim 2009). Arif Nihat Hoca, (s. 24-30).
4. Mürdüm Dalı (Şubat 2007). Virgini (s. 56).
5. Kiralık Mabet (Ekim 1993). Theodor Katz (s. 27-30).
6. Kiralık Mabet (Ekim 1993). Odunlarımı Ver Hakim Bey (s. 107-110).
7. İskambil Evler (Mart 1991). İren'in İskarpinleri (s. 86-87).
8. Şairin Adresi…, Mehmed Kemal, Cumhuriyet 6 Şubat 1991.
9. Kaynak Dergisi, Mehmed Kemal, Cumhuriyet 7 Temmuz 1983.
10. Çıplak Yula (Temmuz 1985). Çiğ Süt (s. 97-98).
11. Gavur Aşevi (Eylül 2007). Bir Şükran Borcu (s. 9-10).
12. Çıplak Yula (Temmuz 1985). Canı Yanmayan Çabuk Yaşlanır (s. 100-101).
13. Boyansin Ramazan (Nisan 1989). Yusufçuk Kuşları (s. 77).
14. Çıplak Yula (Temmuz 1985). Uçan Kuşlar (s. 114).

TAC ’90 LEVENT ERDOĞAN’IN ARDINDAN

Ah Levent Ah...

Bilinir ki; Tarsus Amerikan Kolej’inin asırlık özelliği “abilik” kurumudur. Üst sınıflar alt sınıfları hiyerarşik bir birliktelik içerisinde koruyup kollarlar, geleneği öğretirler, örnek olurlar. Bunu yaparken de hiyerarşik yapının bozulmasına müsaade etmezler. Hayata hazırlanmada okulun önemli bir kilometre taşı olmasının temel sebebi budur.

Aynı dönem mezunlarından bir kişinin kendi dönemindeki diğer öğrencilere abilik yaptığına ise pek rastlanmamıştır. Levent ’90, dönemiyle buluştuğu yıldan, birlikte mezun olduğumuz vakte kadar en gerçek anlamıyla abilik yaptı bize.

Hayat bilgisinden sanata, müzikten siyasete, felsefeye kadar her konuda bir duruşu, tavrı, fikri vardı. Ama en önemlisi bunları hiç kimseyi kırmadan veya uzaklaştırmadan ifade ediş tarzıydı.

Yakından tanıyanlar iyi bilir; sadece sınıf arkadaşlarının veya üst sınıfların değil, hocalardan okul idaresine kadar herkesin nezdinde bir saygınlığı vardı.

Neredeyse ayaklarına kadar inen kırmızı/beyaz uzun atkısı ile etrafına gülümseyen yüzü, yumuşak ama kararlı tavrı ve sözleri, sevginin de o saygıyla birlikte yürümesinin sebebiydi.

Kendini gündem yapmaya çalışmadan ve ön plana çıkarmadan onlarca kişiye örnek olmak, bu babayiğidin harcıydı işte.

Ve 2025 yılının Mayıs ayı... Bir eve dönüş zamanı daha. Bizim için 35’inci yıl. Uzun uzun sohbet ettik. 35 yılı sığdırdık o sohbete. Bilemedik ki bunun 36’ncı yılı olmayacakmış.

Ah Levent Ah;

Senin yolculuğunla birlikte sanki bizden de bir şeyler koptu ve seninle beraber gitti. Senden kalan ise yüzünden eksik etmediğin gülüşünün hatırası, sıcacık kalbin ve bizlere yoldaş olacak yaşam sevincin.

Elveda LEVENT ABİ. Yattığın yer nur, gittiğin yer cennet köşesi ola…

Gülsün ÇETİN
Salih T. SIĞIRCIKOĞLU

Tuğla Bursu Haberleri - 182

Sevgili mezunlarımız;

Stickler'a "Bir Tuğla da Sen Koy" Burs Projesi 9 Haziran 2006'da yapılan ilk bağış ile bundan tam 19 yıl önce başladı. Yapılan bağışların kesinti yapılmadan korunması ve getirisinin burs olarak kullanılması esasına dayanan proje Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından, Sağlık ve Eğitim Vakfı ve TAC Okul Yönetimi işbirliği ile yürütülüyor ve başarılı ancak desteğe ihtiyacı olan öğrencilere okulumuzda öğrenim görme olanağı sağlamaya devam ediyor. Tuğla Bursu ile bugüne kadar 73 öğrenci eğitim olanağı buldu. Halen 26 öğrenci okulumuzda eğitimine devam ediyor. Bugüne kadar projemize 2.500'den fazla kişi bağış yaptı ve bağışlanan Tuğla sayısı 15.000'i aştı. Başarılı olup desteğe ihtiyacı olan öğrencilerimiz adına katkıda bulunan tüm bağışçılarımıza sonsuz teşekkürler ederiz.

İsimlendirilen Tuğla Bursları
Tuğla fonuna 600 Tuğla bağış yapan kişi, kurum ya da mezun dönemleri adına oluşturulan Tuğla Bursu ile bir öğrenci TAC'de 5 yıl boyunca öğrenim görmekte ve bu öğrenci mezun olduğunda yeni bir öğrenci seçilerek yine bu isimle burs devam etmektedir. Bugüne kadar bu durumun 10 örneği bulunmaktaydı. Bu haber bülteninde yer alan bağışlar ile **"Mert Doğan ve Ailesi Tuğla Bursu"** oluşturularak 11. İsimlendirilmiş Tuğla Bursu tahsis edilmiş oldu.

Tuğla Bursu için yapılan son bağışlar aşağıdadır:

*** Mert Doğan ve Ailesi Tuğla Bursu - 523 Tuğla daha**
Bolu'da yaşanan yangın faciasında hayatlarını kaybeden 2002 mezunumuz Mert Doğan, eşi Duygu, kızları Doğa ve Mavi'nin anısını desteğe ihtiyacı olan başarılı gençlere eğitim fırsatı sağlayarak sonsuza dek yaşatmak amacıyla; babası 1974 Mezunumuz Uğurtan Doğan ve Mert'in sınıf arkadaşları öncülüğünde "Mert Doğan'02 ve Ailesi Tuğla Bursu" oluşturulmuş ve bir önceki haber bülteninde ilk 124 Tuğla bağışı duyurulmuştu. Yeni bağışlar ile toplam rakam bugün için 647 Tuğla'ya ulaşmıştır. Böylelikle öğrenim görecek ilk öğrenci için bağışlar tamamlanmıştır. İkinci öğrenci için 1.200 Tuğla yolunda bağışlar devam etmektedir. Huzur içinde uyusunlar; ailesi, dostları, sınıf arkadaşları ve tüm camiamızın başı sağolsun, sabır diliyoruz.

Bu dönemde katkı yapanlar:
Uğurtan Doğan'74 (250), TAC 2002 dönemi arkadaşları (181), İdil Çakmak ve Tahir Mazı Anısına 2000 Mezunları (58), Turhan Ünlüdoğan '71 (10), Engin Akış '75 (5), İbrahim Orhon '72 (2), Ömer Nadirler '96 (2), Nazlı Buldurgan '01 (2), Mahir-Arzu Gülşen (2), Alp Ötüş '74 (1), Gökçe Demirtaş '92 (1), Müge Gürsoy '95 (1), Zeynep Salihoğlu '96 (1), Güven Yıldız '98 (1), Alper Öz '01 (1),İbrahim Ethem Can (1), Ekmel Okay'74, Orhan Beşkök '74, Aslı Yalçın '95, Sezer Yaman Döşoğlu '96, Sinem Sandıkçı Gökçen '96, Mert Uğurses '98, Sabri Efe Hayran '11, Sevinç Aslan
https://www.birtugladasenkoy.com/linkler/dogan.jpg

*** Muslu Family Fund Tuğlası - 50 Tuğla**
TAC '90 mezunu Halim Özgür Muslu, TPF üzerinden yapmış olduğu 50 Tuğla bağışının yanı sıra ihtiyacı olan başarılı sporcu öğrencilerimize ve diğer alanlarda da anlamlı destekler veriyor. Tüm katkıları için teşekkür ederiz.

*** Samsa Karamehmet Anı Tuğlası - 46 Tuğla daha**
Yakın zamanda kaybettiğimiz 1965 mezunumuz Samsa Karamehmet ağabeyimiz için dostları ve mezunlarımız Anı Tuğlası başlatmışlardı. 1993 Mezunu, kızı Zeynep Karamehmet Gönenç 30 Tuğla ile ve Çukurova Makina İmalat ve Ticaret A.Ş. (Çumitaş) 16 Tuğla ile destek verdiler. Sağlığında okulumuza bir çok alanda destek veren, Stickler Hall yenilenme aşamasında önemli katkı sunan abimizin kendi yapmış olduğu bağışlarla birlikte toplam Tuğla sayısı 300'e ulaştı.

*** İbrahim Akış Anı Tuğlası - 20 Tuğla daha**
Engin Akış '75 okulumuzda uzun yıllar öğretmenlik yapan efsane hocalarımızdan birisi olan babası İbrahim Akış'ın anısına bağışlar yapıyor. Böylece İbrahim Akış Anı Tuğlası 46 Tuğla'ya ulaşmış oldu. Engin Akış diğer bağışları ile birlikte toplam 58 Tuğlaya ulaştı. (İbrahim Akış hocamız oğlu doğduğunda o dönemde öğrencisi olan ve çok sevdiği Engin Ünsal '55'in adını oğluna vermiş. Bu vesileyle bu güzel anıyı da sizlerle paylaşmak istedik :)
https://www.birtugladasenkoy.com/linkler/ibrahimakis.jpg

*** TAC 2005 Mezunları 20. yıl anısına - 11 Tuğla**
2005 mezunlarımız mezuniyetlerinin 20.yılını Homecoming'de bir araya gelerek coşkuyla kutladılar. Birlikteliklerinin anısını Tuğla Bursu'na 11 Tuğla katkı yaparak yaşattılar.

*** Yılmaz Yetmen '55 - 10 Tuğla daha**
Yılmaz Yetmen abimiz Amerika Birleşik Devletler'inde FABSIT aracılığıyla burs fonuna her yıl düzenli olarak bağış yapıyor. Bu son bağışıyla toplamda 20 Tuğlaya ulaştı. Dönem bağışı ile birlikte Yılmaz Abimizin toplam 21 Tuğlası oldu.

*** TAC 90 Mezunları - 10 Tuğla daha**
Mezuniyetlerinin 35. yılında Homecoming'de buluşan 90 Mezunlarımız 10 Tuğla daha bağışlayarak dönem Tuğlalarını örmeye devam ediyorlar. Böylece toplam Tuğla sayıları 75'e ulaştı. Hedefleri 96 Tuğla.

Katkı yapanlar:
Bülent Savcı (1), Devrim Akyıl (1), Ethem Kuzucu (1), Hüseyin Cenk Turhangil (1), Kerem Sadıklar (1), Mustafa Alp Koca (1), Önder Darendeli (1), Tarık Mughusiddin (1), Mehmet Özel (1), Şadiye Çimeli, Mine Özülkü, Lebibe Özveren Aytekin

*** TAC 75 Mezunları - 8 Tuğla daha**
Mezuniyetlerinin 50. yılında Homecoming'de buluşan 75 Mezunlarımız önceki bağışlarına ek olarak 8 Tuğla daha bağışlayarak dönem Tuğlalarını örmeye devam ettiler. Böylece toplam Tuğla sayıları 137'ye ulaştı. Hedefleri 170 Tuğlaya ulaşmak.

*** TAC 63 Tuğla Bursu - 6 Tuğla daha**
1963 mezunu ağabeylerimiz Tuğla Projemizin başlamasıyla birlikte sırasıyla; önce kendi adlarına, sonrasında eşlerinin, kaybettikleri sınıf kardeşlerinin, çocuklarının ve nihayet torunlarının adlarına aldıkları Tuğlalarla 620 Tuğla sayısına ulaşıp, "Bir Tuğla da Sen Koy!" web sayfası üzerinde eğitim meşalesini yaktılar.

600 Tuğlayı aşan TAC 1963 dönemi adına geçtiğimiz yıl bir öğrenci seçilerek "TAC 1963 Tuğla Bursu" ile eğitim görmeye başladı. 1963 mezunlarımız yaktıkları eğitim meşalesinin parlaklığını sürdürmek amacıyla bağışlarına devam ediyorlar.

Yapılan bu son bağışlarda 4 Tuğlalık bağışa katkı yapanlar: Mehmet Artun (1), Erdoğan Kaynak (1), Esin Acet, Bülent Arpaç, Akar Burduroğlu, Yılmaz Ayata
Diğer 2 Tuğla da dönem olarak birlikte yapılan bağışlarla sağlandı.
http://www.birtugladasenkoy.com/yonlendir/63mezunlari.html

*** Talas Mezunları Tuğla Bursu - 5 Tuğla daha**
Talas Amerikan Ortaokulu mezunu abilerimiz hem artık öğrenime devam etmeyen okullarının anısını yaşatmak hem de ihtiyacı olan başarılı öğrencilere destek olmak amacıyla tek bir kampüste toplanıyorlar. Bu uygulama ile 600 Tuğlaya ulaşarak "Talas Mezunları Tuğla Bursu"nu oluşturup bir öğrenciyi bu isimle okutmaya başladılar. Talas mezunu abilerimizin bağış yapmaya devam ediyorlar.

Son 5 Tuğla'dan birisi düzenli bağış yapan abilerimizden geldi. Ali Açan '66, Sırrı Ergun '69 ve Saffet Esen '67.

Diğer 4 Tuğla ise yakın zamanda kaybettiğimiz Ertan Söylemez abimizin anısına bağışlandı.
Katkı yapanlar: Çetin Yüceuluğ '64, Cengiz Atalay '72, Yılmaz Ayata '63, Erdem Aladağ '60, İsmail Hakkı Peker TAO '66, Tuncay Sergen '70, Ali Açan '66, Giray Velioğlu '67, Hüsnü Özek TAO '66, İbrahim Orhon '72, Mehmet İpek '67, Rifat Özalp TAO '63, Rifat Tokyay TAO '63, Ülkün Tansel '60.
http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/talas/

*** Kemal Uslu '92 - 5 Tuğla**
Daha önce Dönem, Anı ve Maraton Tuğlalarına katkı yapan Kemal Uslu, 5 Kişisel Tuğla ile bağışlarına devam ediyor. Toplamda 7 Tuğla bağışlamış oldu.

*** Tülay & Adem Zafer Büyükyurtsever Anısına - 4 Tuğla daha**
TAC 1991 mezunumuz Hüseyin Büyükyurtsever düzenli olarak Tuğla Bursu fonuna katkıda bulunuyor ve babası Adem Zafer Büyükyurtsever ve annesi Tülay Büyükyurtsever'in anılarını yaşatmak amacıyla Tuğla alanını örüyor. Rezerve alanını birkaç kez büyüterek hedefini 144 olarak belirlemişti. Son bağışları ile bu hedefini de aşarak 155 Tuğlaya ulaştı.
http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/adem-buyukyurtsever.jpg

*** İbrahim Orhon '72 - 3 Tuğla daha**
İbrahim Orhon abimiz daha önce yaptığı 13 Tuğla bağışına ek olarak 3 Tuğla daha bağışladı ve Kişisel Tuğlası'ndaki rezerve alanı tamamladı. Dönem ve Anı Tuğla katkıları ile birlikte toplamda 18 Tuğla bağışladı.

*** TAC 70 Mezunları - 2 Tuğla daha**
Mezuniyetlerinin 55. yılında Homecoming'de buluşan 70 Mezunlarımız 2 Tuğla daha bağışlayarak dönem Tuğlalarını örmeye devam ediyorlar. Toplamda 27 Tuğlaya ulaştılar.

Katkı yapanlar:
Mehmet Toraman, Turgay Atınç, Ümit Karadayı, Nadir Patır, Ender Patır, Faruk Çakmak, Selçuk Akdoğan, Tevfik Reha Ersöz, Ümit Aras, Koral Çepni

*** TAC 95 Mezunları - 2 Tuğla daha**
1995 mezunumuz ***Oğuzhan Serbest***'in bu 2 Tuğla bağışı ile toplamda 72 Tuğla'ya ulaştılar.
http://www.birtugladasenkoy.com/linkler/95mezunlari.htm

*** Alican Poyraz '05 - 2 Tuğla daha**
2005 mezunumuz Alican Poyraz düzenli olarak her 3 ayda bir Tuğla bağışı yapıyor. Şu ana kadar 35 Tuğlaya ulaştı.

*** Can Murat Yaşar Şengel - 1 Tuğla**
Okulumuzun çok sevilen kimya öğretmeni Can Murat Yaşar Şengel'i yakın zamanda kaybettik. Hocamızın anısını yaşatmak amacıyla bağışlanan Tuğlaya Müge Çalık, Banu Müberra Tozluyurt, Hüseyin Hami Şen, Nuran Baykal katkı yaptılar. Sevgili Can Hocamızı sevgi, saygı ve rahmetle anıyoruz.

TARSUS AMERİKAN KOLEJİ
MEZUNLAR DERNEĞİ

NAMRUN'DA YAZIN EN SERİN KAÇAMAĞI SİZİ BEKLİYOR! 🌿❄️

YAZ SICAKLARI BASTIRDI, KAVRULMADAN KAÇMAK İSTEYENLERE HARİKA BİR HABERİMİZ VAR!
DERNEĞİMİZİN NAMRUN'DAKİ YAYLA EVİNDE, SERİNLİĞİN VE HUZURUN TADINI ÇIKARIN.
DOĞAYLA İÇ İÇE, MANZARASIYLA BÜYÜLEYEN BU ÖZEL EV; HEM AİLELER HEM DE KALABALIK GRUPLAR İÇİN İDEAL.

🏡 **GENİŞ KONAKLAMA KAPASİTESİ**
🌲 **TERTEMİZ YAYLA HAVASI**
🌄 **EŞSİZ DOĞA VE MANZARA**
🛏️ **HER GELİŞİNİZDE ÖZENLE HAZIRLANAN, MİS GİBİ ODALAR (TEŞEKKÜRLER BETÜL ABLA! 🌸)**
MİNİMUM 2 GECELİK REZERVASYONLA BU KEYFİ YAŞAYABİLİRSİNİZ.

📞 Yer ayırtmak için hemen Betül Abla'yı arayın: 0 (530) 333 83 99
Serinlik garanti, huzur da bizden! 😌